

(8)

TROJANSKI KONJ – IZMEĐU MITA I STVARNOSTI

Sve sam uvjereniji – hidrografski sustav more-rijeka, rijeka-more, upravlja placentom Zemlje koliko i plodna voda materinske utrobe. Rijeke, Nil, Niger, Dunav, Atbara, Po, Siret, i druge, na način kako smo ih povezali u zadnjoj studiji, samo što ne progovore. A čuda Mezopotamije, Eufrata i Tigrisa, nismo se ni dotakli. Premda, ranije knjige i samostalne studije sadrže potrebne informacije, pa danas s lakoćom uočavamo komparativne vrijednosti koje ih čine originalnim i izvornim prirodnim primordijalima naše sveukupne povijesti i prošlosti.

Vračajući se danas na te dvije mitske rijeke, vidimo kauzalnost koja tjera na razmišljanje: kako je moguće geomorfološki razgranati mrežu rijeka tako da ona nadmaši i same čari prirode? To nešto primordijalno svijet više, nažalost, ne vidi. U prošloj studiji govorili smo o paraleli **47°46' N**,¹ pa o „mojih“ **30°30' E** (3'.5°), a sad su obje koordinate pozicija najveće iračke luke – **Basre** (636.), ali u intrigantno zamjenskom stanju, **30°30'30" N 47°46'49.4" E**. Smještena je na Šat-el-Arabu, rijeci što se formira sutokom Eufrata i Tigrisa, u gradu Kurne ili **Qurnah**, 20' W od meridijana Basre (47°26' E) te na **31°01' N**.² Utok Šat-el-Araba u Perzijski zaljev podudara se s paralelom Platoa Gize (**29°58'27" N**), dok je meridijan **48°24' E**, to možemo slobodno kazati, „dugi korijen“ permutacije koordinata numeričkih vrijednosti 2-4-8, ili geografska širina Ulma. S druge strane, ako je izvor Dunava na 48°03' N, njegova najsjevernija točka u Regensburgu na 49°02' N, Galati (najsjevernija luka i točka njegove delte) 28°02' E, te izvor rijeke Siret na 48°01'27" N, onda se lijepo uklapa i Qurnah³ sa svojih 17° S od izvora Dunava i Sireta, 18° od Regensburga. Što znači ta svojevrsna ujednačenost nultih stupanjskih vrijednosti na ključnim točkama ključnih rijeka? Svi su odgovori predmetom prethodne studije – (7) „Eter ili kako se postaje kolonijalnom silom“.

Zagledajmo se dobro u ovo:

- izvor Tigrisa nalazi se na 38°29' N i **39°25' E** (u paraleli ili meridijanu obje koordinate)
- izvor Eufrata, tj. Murat rijeke ili Istočnog Eufrata kao glavnog izvora, u antici *Arsanias*, nedaleko Ararata, je na **39°24' N 43°45' E**

Dakle, prirodna sinkronost „nilske“ permutacije, usto potonja izvire na elevaciji **2720** m, dužine **722** km. Ovo nije moguće iscrtati nultim meridijanom, ovako je moralo biti u dobu postanka. Dakako, mislim na stabilizaciju geomorfoloških oblika.

To vam je kao u plesu: lijepo se pustite partneru da vas vodi, okreće, izvodi spirale, naprosto – uživajte! Sve se odvija na nekoj imaginarnoj razini. Upravo tako, no, međutim, ono što ove studije čini autentičnim je njihovo činjenično stanje: imamo dva *matriksa* matematički neovisno potvrđena kao par konzistentnih modela autokontrole i samoodrživosti. Je li konačan rezultat takve kombinacije doista „osobni biblijski kod“, i komu je on to „medij“, da bih nakon igranog

¹ 47°46' N paralela je primordijalne Taygete, Trajštofa (papa Ivan pavao II.), Mariazell (Velika Majka Austrije) i Esztergoma. Zar je slučajem godina „utemeljenja“ najvećeg austrijskog svetišta 1157.? Lijepo, ovako: 1 (Pleione) + 1 (Atlas) + 5 sestara kružnice + 7 sestara ukupno – čisti *plejadski* hologram!

² 31. 10 – rođenje mi sina.

³ Zar je onda čudno da lokalni folklor drži Qurnu domovinom Rajskog vrta. Drevno drvo žizule (nedavno mrtvo) je lokalno slavljeno i prikazano turistima kao pravo Drvo znanja Biblije.

filma i dječaka Jamala pošao po koordinate Taj Mahala (rijetko viđenom eklatantnom jasnoćom naglašava *matrix* kao suodnos zemaljskog i nebeskog), a onda utvrdio da smo opet i uvijek na svom primordijalu, sjevernoj zvijezdi Sterope i simetrali, svetoj planini Aqra i *Kadmovoj osi*?

Ili pak da će se u Ateni desiti nešto hipnotičko (*Hipnos*). Pojavit će se osoba znakovita imena i statusa, koja će naprosto izići iz konglomerata sustava: rođena je na Pirinejskom poluotoku u mjestu čija je geografska širina istodobno i paralela **Treće matematičke točke** legendarnog prijenosa Marijine kuće na zapadnoj *tršatskoj* trajektoriji (*Karta Leopardi*, str. 161). Odnosno, riječ je o istoj paraleli **II.** ili *epirske kućice E2* na beirutsko-zadarskom pravcu (Ošlje) i **II. pirinejskoj kućici**, prvog kontakta *tršatskog* pravca sa španjolskim kopnom rta Bagur – **41°55' N**. Na istočnoj obali Jadrana to je paralela Ulcinja, međutim, kao da nam netko želi poručiti – **Rotonda Ošlje**, 1° sjevernije (42°53'32" N), i paralela 30°58' N/E, put su do **II. katarakte** Nila. Situaciju dodatno otežava spoznaja da je osoba povezana s matricom putem gradova nositelja naslova studija: „Palencija u geometrijskoj matrici Plejada“, „El Escorial – matrica u rukama Filipa II. konačna potvrda implementacije“; Barcelona („Antoni Gaudi – ipak genij“), Skikda (*Hanibal ante portas...*“.

Znam, teško je vjerovati permutacijama, ali prethodni rad potpisao sam s Barcelonom i Celjem – *Troiom secundom*, povezavši sve s Taygetom, a sad kut Taygete 46.298° mjerim iz središta primordijalne kružnice *Bolbe* u gradu Celje! Paralela Celja (**46°14' N**) 1° S je od *Tanaisa* i ušća Dona. Maloazijskom Trojom prolazi meridijan **26°14' E**, numerički permutirano (E/N), točno 20° razlike.⁴ A zašto bi se Celje uopće zvalo *Troiom secundom*? Koja je prva, treća? Ono što nepobitno mogu, mogu ukazati na sustavnost primjene *zlatnog reza* i u ovom primjeru: između paralele Schliemanove Troje i paralele Celja, *zlatni rez* je geografska širina Zadra, prijelomna točka trajektorije Karte Leopardi ili *beirutsko-zadarskog* pravca (120°), ujedno i paralela točke N *visočke* kružnice, u geometrijskom smislu njena sjeverna tangenta. Celje je udaljeno 2' W od meridijana Ljube i talijanske Troie, poznate i kao *Aecae*. Što sad, kad iz oba smjera upravo taj grad čitamo istoznačno ↔ *aecae*? *Permutare* na talijanskom znači „razmjena“, „razmijeniti“. E, pa, sad...razmislimo!

Kako se ne bih samo ja pitao, i sam radio, još ćemo se malo baviti geometrijom matrice. Da bi to učinili što funkcionalnije vratit ćemo se opet na studiju (6) „Prijenos matrice na zemlju...“ u kojoj sam pisao o pravcu što prolazi kroz Skikdu i Valladolid. Kako sam mogao znati da će se u sustavu na paraleli loretske *II. kućice*, pojaviti osoba životno vezana za sve te gradove?

Da ne lutamo, i ne „gatamo“, ponovit ćemo gradivo:

»Autoreferencijalnost projektiranja iz same matrice mnogo je složeniji postupak detekcije za čije čitanje je nužno određeno predznanje i njeno razumijevanje. Ali, baš zato, uzimamo najprostiji primjer odnosa kružnica, *primordijalne* i *ošljanske*, i pozicije zvijezde Merope, najmlađe kćeri Majke Pleione, smrtne.

- Na svakoj kružnici, u realnom geografskom prostoru zamišljenoj, četiri kompasne točke čine kostur projekcije: N (sjever), E (istok), S (jug) i W (zapad). Unutar primordijalne kružnice točke S i W su povezane pravcem koji prolazi precizno kroz poziciju Merope pod kutom 45° (**Crtež 1**, Vlašići (Plejade) *matrix* i *masterkey*, Koljnof, Studeni 2015).

⁴ Baš na ovom mjestu treba upozoriti na dosljednost u provođenju permutacije, naime, ne tražimo mi gradove, svatko sebi, sami traže svoje partnere, imenujući ih tako u jezično-položajne smislene cjeline. Zato stalno osjećamo tu povezanost, ali naravno i autonomnost i samohodnost projekcije.

S druge strane, znamo otprije da njenom pozicijom prolazi i horizontalna os kružnice Ošlja od središta do točke E. I što sad imamo? *Zlatni rez* kuta 45° je 27.81° . Iz točke E kružnice Ošlja pravac pod tim kutom vodi minuciozno u točku W primordijalne kružnice. Iz točke E, po logici čiste elementarnosti geometrije, 45° vodi u poziciju Ošlje te se nastavlja u smjeru Trsata i najsjevernije točke Kvarnera, Uvale Preluk i **Voloskog**, na geografskoj širini *vršišta primordijalne simetrane*, te Kerča (*Pantikapaion*, 6. st. pr. Kr.) na sjevernim vratima moreuza koji spaja Crno i Azovsko more. Dakle, ocjena – *jedinstvenost* koju autonomno proizvodi raspored zvijezda i matematička jezičnost klastera Plejada. To je jedan od tisuća primjera koje ova analiza pokazuje potvrđujući Fullерову misao.

- No, ostalo je još neodgovoreno – što se događa s pravcem koji pod kutom 27.81° polazi iz točke S primordijalne kružnice a položajno korespondira temelju *trojanske eponimske* matrice – *pariskom pravokutniku*? Imamo gotovo nadnaravnu sliku: pravac prolazi najistočnijom točkom Zaljeva Sidra, zatim redom: mjestom na tuniskoj obali gdje ju presijeca dijagonala *trojanskog pravokutnika* Troyes – fenička *Utica* (c. 1100. pr. Kr.), a završava u luci Zuwaraha; feničkom **Skikdom** (helenizirano *Rhousikada*, latinizirano *Rusicade*) – središte *Hanibalove* kružnice s radijusom u prijevoju Col de Clapier, gdje prelazi Alpe u Drugom punskom ratu (W tangenta prolazi na $4^\circ 11' W$, što je $2' W$ od El Escoriala – ima li kraja toj kardinalnosti?); zatim, gradom **Valladolid**, rezidencijom kraljeva Kastilje, gdje će se vjenčati Ferdinand II. od Aragona i kastiljska princeza Izabela, a 1506. tu će preminuti i Kristofor Kolumbo; Valladolid je precizno $1^\circ E$ od meridijana Pleione i grada Salamance ($4^\circ 43' W$), dakle, ne stoje sustavno raspoređeni samo obalni gradovi, već se prema njima projektiraju i kontinentalni gradovi; konačno, tamo gdje pravac presječe obalu na krajnjem sjeverozapadu Iberijskog poluotoka (zbog opasnosti plovidbe poznata i kao Obala smrti), meridijan $8^\circ 57' W$ obilježit će najjužniju točku Portugala – rt Sao Vicente i na njemu čuveni Sagres, prva Pomorska akademija u Europi Henrika IV. te ujedno jedan od prvih koraka u projektiranju *trojanske eponimske* matrice (paralela sjeverne točke Zaljeva Iskenderun na istoku).«

Nakon ovoga, preostaje mi tek još jednom konstatirati: osoba o kojoj je riječ, rođena je u općini Palencija, fakultet završava u Valladolidu, akademsku karijeru ostvaruje u Barceloni. Meridijan mjesta rođenja, u prvoj implementaciji Rotonde u realni prostor (*zlatni rez* = Ošlje; W tangenta = Pleione), ujedno je i determinanta krajnjeg zapadnog zida *westwerka*. Naravno, ništa to ne mora značiti, ali toliko o „plesu sa zvijezdama“.

Ima nešto nesvjesno zanemareno u matematičkoj ekspertizi matrice. Na spomenutom Crtežu 1, jasno se vidi da pravac iz točke S primordijalne kružnice u njenu točku W (45°) ide kroz poziciju najjužnije zvijezde **Merope**. Kako već znamo da je njena paralela ujedno i marker horizontalne osi kružnice Ošlja ($30^\circ 58' N$ – II. katarakta E), pa kad tomu pridodamo u paru s Majom i ulogu u kreaciji simbola svastike, postajemo mnogo svjesniji njezina značenja. Pored toga što će krucijalno utjecati na formiranje središta kružnice Ošlja na crti libijske obale, simbolikom svoje „smrtnosti“ daje nam do znanja da je riječ upravo o **Erosu** i **Thanatosu**. Izjednačavajući život i smrt, mitologiji daje apsolutni primat nad ljudskom sudbinom.

Mitologija, naime, ima i svoje pravo, drugo lice, iscertano ovdje primijenjenom metodom. Može li se po istom aerodinamičnom obrascu hodati kroz život i iz njega izlaziti? Jesu li u suodnosu opis Thanatosa, koji ima „srce od željeza i crna, ledena krila“, i medicinski elektromagnetizam srca, kojeg u bitci za život pokrećemo elektrošokovima? Ptice, naročito golubovi, lete upravo

po njegovu planu i tragu. A bog ljubavi, **Eros**, kako kaže Hesiod u *Teogoniji* (oko 700. pr. Kr.), primordijalni je **četvrti bog** koji je došao u postojanje, za Kaosom, Gejom i Tartarusom. Pa, da, uistinu mislim kako, kao instrumentarij, model i obrazac, **plejadaska matrica** drugo i nije. Vizigotska crkvice iz 661. u mjestu rođenja Barbare, čuva latinsku posvetu: „Na broj proljeća glas je ispunjen“. Jesmo li tek igrom slučaja **zlatni rez** kuta 45° , tj. 27.81° , dobili na *životnom* pravcu osobe za koju do jučer nismo znali ni da postoji, a sad silno svjedoči? Idemo vidjeti što je onda ta neuralgična točka G matrice?



A Girl Defending Herself against Eros

William-Adolphe Bouguereau

Točka G bestjelesne matrice

Što je ta točka po definiciji najbliža preslici zvona ili preslici tkanja, u geografskom stilu pak implementaciji Etalona na sliku kreiranu *trojanskom* eponimskom i *plejadskom* matricom. Ili, s druge strane, kako je to Kadmo, odlazeći sa ženom Harmonijom u Ilirik, konstruirao svoju *os*, ili također, kako je „koljenima“ Nila prirođena *linija-života* svih ljudskih pokoljenja, i kako je to izbacilo u prvi plan poziciju Ošlja s primordijalnom spomeničkom baštinom?

Naša polazišna točka je, ponovit ćemo, ušće rijeke **Atbara** u Nil i istoimeni grad na $17^\circ 43' N$ $33^\circ 59' E$, ušće $33^\circ 58' E$. Paralela Atbare odgovara meridijanu Ošlja, $17^\circ 44' E$, dakle, upućuje nas na sustav zamjenskih koordinata, što možemo držati Prvom zakonitošću sustava. Ponovno se zato pitamo: zašto službeno, na svim jezicima, Wikipedija navodi podatak: V. katarakta, sjeverno od Atbare, nalazi se na $17^\circ 40' 37'' N$ i $33^\circ 58' 12'' E$ (što je stvarna pozicija ušća Atbare), kad je katarakta u realnom prostoru na provjerenih $18^\circ 25' N$ $33^\circ 46' E$?

Ako jest razlog totalna dekonstrukcija sustava, kako nikad ne bismo došli do rješenja, ovdje se nudi kao elementarna geometrijska dekompenzacija. Slijede programske dionice.

1. **Pozicija Atbare** polazište je u implementaciju obrasca katarakti u sredozemni prostor, pritom, težište čitavog sustava počiva na meridijanu $17^\circ 44' E$ sukladno meridijanu Ferro $17^\circ 40' W$. Razlika od $4'$ je upravo taj čudesni *ples* koje se javlja čitavo vrijeme unutar sustava kalibrirajući autonomno sam sebe, što, da se razumijemo, može pokrivati i čiste grješke samih karata. Do kraja poštujuemo pravila igre, braneći od početka uspostavljenu zakonitost crte sjeverne afričke obale kao središta europskih, poglavito ilirskih kružnica s tri primordijalne – *ljubina, visočka, ošljanska*.

2. **Središte kružnice Ošlje:** satelitskim uvidom, najbliže markirana pozicija prolasku meridijana Ošlja na libijskoj obali je **vrelo Abyar bu Hatabah** (17°43'29" E 30°56'27" N). Imamo točku koja istodobno određuje i geografsku širinu i horizontalnu os središta kružnice, a ona u zamjenskom sustavu koordinata odgovara meridijanu **II. katarakte 30°58' E**. Time smo automatski dobili križ radijusa kružnice od **15,63 cm** po paraleli i meridijanu. Pritom, paralela prolazi (za naše uvjete precizno) pozicijom primordijalne zvijezde **Merope**, te kroz središte *istanbulske* kružnice. Međutim, već sam pisao, to je i geografska dužina *Taposiris Magne* (*Abusir, Baths, gr. Bath*) zapadnije od Aleksandrije (29°31' E). Aleksandar Veliki grad posjećuje na putu za Siwu (*Calisthenis*), a mnogi ga drže i posljednjim počivalištem Kleopatre, moguće i Antonija, što potvrđuje i vodeća arheologinja navodeći dubinu prostorije. Grad je stajao na plovnom putu sada osušenog ležišta drevnog jezera *Mareotis*. Na vrhu grebena, koji dijeli more od jezera, toranj je korišten u obnovi svjetionika Aleksandrije. Usto, hram Ozirisa i nekropola upućivali su na značaj grada, udaljenog od *Sabrathe* točnih 17° E.
 - Geografska širina II. katarakte, 21°29' N, približno je polovica vrijednosti geografske dužine Ošlja, 42°53' E (21°26'30"), što je opet geografska širina Meke 21°25' N. Pak, astronomska deklinacija Merope je 23°57' što odgovara poziciji New Kalabshe (23°57' N), pred ulazom u I. kataraktu, gdje se nalazi hram posvećen Mandulisu, nubijskoj formi Horsa. I opet je tu i International Airport Aswan.
 - No sad već na tom prvom koraku uspostavljamo vezu sa **Beirutom**, polazištem *zadarske* trajektorije što vodi kroz Ošlje. Razlika od **3° E** (30°58'/33°58'), na paralelama odražava isto toliko stupnjeva N (Beirut, 33°58' N), s druge strane, 7°, odnosno 10° je od paralele Kalabshe. Tko još ne bi prihvatio permutaciju kao olimpski svijetao stari svijet!?
3. **Horizontalna os kružnice:** na paraleli **30°58' N**, od središta kružnice Ošlje, mjerimo udaljenost 15,63 cm do meridijana **32°53' E**, što je sada geografska dužina **I. katarakte**, (od meridijana vrha ciparskog Olimpa, 1952 m, udaljena tek 2' E). Ubiciramo poziciju na radijusu kružnice Ošlja ili **15,63 cm**, istočno od delte Nila, najbliže pustinjskom **vrelo Hawd al Fatir** (30°59' E). Riječ je, dakle, o istočnoj tangenti kružnice, a prolazi vrškom „zuba trube“ NE prozora rotunde, 6' W od meridijana primordijalne Taygete, koja se u njemu ugnijezdila. Na zapadu tangentu preuzima meridijan Parisa, odstupanja su razine grješke mape. Budući da je paralela Ošlja ujedno i njena sjeverna tangenta, preostaje odrediti južnu. Prema svim pokazateljima na mapi K15e opisana kružnica Ošlja južnim diralištem tangente u zoni je geo-širine Atbara i VI. katarakte.
4. **Multisjecište Paestum:** kako sustav završava, ili obrnuto, počinje sa VI. kataraktom južno od Atbara, ona nudi posve neuobičajenu funkciju. Između geografske dužine nje i Ošlja (32°40' E / 17°44' E) razlika je 14°56' E, što je meridijan ranije već eksponiranih Lipara, rta Licosa, *Paestuma* i Termolija. Uvođenjem koordinata katarakti, vidimo zašto multisjecištu *Paestuma*, neposredno sjevernije od rta Licosa, pripadaju tri hrama, Here, Atene i Posejdona. U toj se poziciji, naime, križaju tri ključna pravca: prvi, *jeruzalemska* primordijalna simetrala; drugi, što povezuje točku N Zaljeva Iskenderuna sa Gijonom na crti sjeverne obale Iberije, kao markeru pozicije inverzne Pleione, nadilazeći rt Santa Maria di Leuca, prolaz Bonifacio između Korzike i Sardinije, te najviše pirinejske vrhove); treći, **stranica primordijalnog trokuta matrice Alcyone – Sterope**, koja prolazi kroz **Ošlje**, i od samog početka je ukazivala na njegove topografske potencijale. Od meridijana *Paestuma* do 15° E, ili meridijana Etne, 4' razlike kao da usmjerava na

suodnos $17^{\circ}40'/44'$ E. Arhitektnski, spram rotunde, to je meridijan uočene točke vrška „zuba trube“ jedinog asimetričnog prozora.



Paestum, 7. st. pr. Kr.

5. **Primordijalna simetrala točke E**:⁵ neovisno o naknadno nađenim razlikama, u studiji „Godina je postala dosadna“, dati su međusobni temeljni suodnosi katarakti te je pritom kut primordijalne simetrale 27.81° pronađen na liniji pravca koji idealno povezuje III. i IV. kataraktu, a približno i V. kataraktu. U tom će se segmentu manifestirati i problemi ubikacije *zlatnog reza* u poziciji IV. katarakte, ne samo spram primjene Etalona, već i razrješenja odstupanja od obale razdjelnice prelomljene trajektorije Karte Leopardi. Od tog nalaza sve dalje nas vodi k poziciji i značenju Rotonde Ošlja. Dakle, na kružnici Ošlja u točki E križa, sada je praktično **vrelo Hawd al Fatir** preuzelo ulogu **V. katarakte** (uvijek mora biti voda). Iz te pozicije u NW smjeru mjerimo kut 27.81° ili primordijalnu simetralu koja odlazi, to već znamo, unatoč čuđenju, u točku W horizontalne osi primordijalne kružnice Plejada, na paraleli središta kružnice *Bolbe*. Eto odgovora na pitanje, kako sam implementirao kružnicu u sredozemni prostor! Nije to bila samo kardinalnost geografskog objekta, već je on bio pretpostavka da bi se sustav katarakti mogao uopće uklopiti u njega. Čovjek to zacijelo nije stvorio! Već se nazire da sustav ima svoj put u srce implementacije. Ne trebaju mu pitanja! Metodološki, sve je opremljeno, zato **raspravu i želim voditi na razini metode**. Ne samo da je sustav matematički dokaziv, nego je i hidrodinamičan.
6. **Meridijanska linija-života** (Elektra – Alcyone): *Kadmova os* položena je dijagonalno primordijalnoj simetrali zrcaleći kut 27.81° spram geografske širine. Kako je u studiji „Godina je postala dosadna“, a na temelju nedovoljno sagledane pozicije *Luxora*, krivo protumačena *linija-života*, što bi trebao biti kut 22.45° na potezu od III. i II. katarakte završno sa *Luxorom*, danas znamo da pravac od njega odstupa. Međutim, mjereno na primordijalnoj simetrali iz III. katarakte, pravac u II. kataraktu i tzv. „lažnu“ poziciju *Luxora* vodi pod kutom **78°** što je, zadivljujući čisti kut primordijalne Sterope. S druge strane, Etalon pokazuje da, spram vertikalne osi, nije riječ o kutu *linije-života* već kutu **15°** , što odgovara NE otklonu prirodnog položaja Rotonde od vertikalne osi Sjevera. I ovaj put, naravno, zapanjujuće! Zato sam sebi postavio pitanje: ako je već, očito svjesno, *Luxor* mogao napraviti takvu zbrku na francuskoj mapi katarakti,⁶ što bi se doista desilo da na primordijalnu simetralu koja kreće iz točke E kružnice Ošlja instaliramo kut *linije-života*? Jer to bi onda značilo

⁵ Zbog razlikovanja primordijalne simetrale matrice Plejada i paralelne replike kao **primordijalne simetrale Ošlja**, potonju ćemo izražavati plavo, bojom Plavog Nila. Isto vrijedi i za **meridijansku liniju-života**.

⁶ Moguće da se radi o isječku iz neke od karata sferne projekcije.

da spram meridijana Ošlja govorimo o primordijalnoj *liniji-života* zarotiranoj u kontra smjeru 22.45° . Kako **primordijalnu simetralu** Ošlja već imamo, na nju ćemo iz središta kružnice Ošlja u NE smjeru instalirati pravac pod kutom $102^\circ/78^\circ$. Pravac će presjeći primordijalnu kružnicu istočno od pozicije Sterope, iz *Bolbea* oko 7.5° , što je približni kut zvijezde Merope. Točku ćemo označiti tipološki sloganom **Y6**. Zbroj kutova $22.45^\circ + 7.55^\circ$ daje 30-postotnu podjelu kružnice na 12 jednakih dijelova, zapravo **Zodijak**.⁷ Zanimljivo, od središta kružnice Ošlja do točke Y6 dužinu 15,63 cm mjerimo u samoj oznaci vrha planine Rila, „lira” – Orfej iz prethodnih studija ($42^\circ 06' N 23^\circ 33' E$). Vrh visok 2925 m, opet, gle čuda, zove se Musala („blizu Boga” ili „mjesto za molitvu”), u sekundu je na geografskoj širini najsjevernije točke južne obale Crnog mora – rta Ince, gdje se smjestila crnomorska miletska kolonija prvog vala naseljavanja – Sinope. Dakle, najfinija kalibracija sustava!

7. **Točka Q6**: što smo dobili i što vidimo već na prvi pogled? Pravac **meridijanske linije-života** siječe *Kadmovu os* u mjestu prolaska paralele sjevernih vrata Bospora, konkretno, položaja Anadolu Feneri, svjetionika na azijskoj strani, svega 3' N od paralele drevne feničke postaje i utvrde Yoros, na meridijanu SE ugla *pariskog* pravokutnika u poziciji Muta. Nevjerojatno, opet nas vraća na sam početak projekcije. Što je tu još krucijalnije? Mjesto na istoku gdje primordijalnom kružnicom prolazi paralela točke **Q6** označit ćemo kao točku **X6**. Ako sada izmjerimo na mapi zračnu udaljenost (tetiva) od točke **Y6** do točke **X6**, dobit ćemo **radijus kružnice Ošlja 15,63 cm**.

To automatizmom uključuje u igru primordijalnu kružnicu Plejada. Meridijan točke Q6 istodobno je i **meridijan zlatnog reza primordijalne simetrale**, međutim, mjerene na njenoj dužini unutar primordijalne kružnice, što znači, od točke W horizontalne osi (u zodijaku morala bi biti pozicijom 0° Ovna proljetnog ekvinocija), do samog vrha delte Nila gdje kružnica prolazi ($24,75 \times 0.618 = 15,26 / 9,44$ cm). Točku na simetrali markira meridijan u mjestu prolaska stranice *trojanskog* pravokutnika Troja – Cirenaica. Očiti dokaz ispravnosti primarne projekcije *trojanske* eponimske matrice. Ovu točku *zlatnog reza* nominiramo kao **ZR1**. Kompilacijski, točka *zlatnog reza* primordijalne simetrale iz SE smjera simulira ulogu **IV. katarakte**.

Iz suprotnog smjera, od točke W, *zlatni rez* na simetrali unutar primordijalne kružnice je na križanju meridijana *visočkog* sjecišta i paralele $37^\circ 26' N$, što je prema prethodno datoj tablici zbroj geografske širine **III. katarakte** i nultog meridijana **Ferro** $17^\circ 40' W$ ($19^\circ 46' N$). Ovu točku *zlatnog reza* bilježimo kao **ZR2**. Time smo došli do fenomena autoprojekcije, a ne implementacije matrice, kako smo mislili. Doista nestvarno!?

Računamo li pak *zlatni rez* na cijeloj dužini simetrale, od vrela Hawd al Fatira do točke W (K15e), *zlatni rez* iz SE smjera mjerimo u točki **ZR3** gdje **primordijalnom simetralom** prolazi *istanbulska* kružnica ($26,75 \times 0.618 = 16,53 / 10,22$ cm). Iz suprotnog smjera NW, *zlatni rez* **ZR4** je precizno, doista nevjerojatno, na meridijanu $24^\circ E$ (skala Karte Leopardi počinje upravo s tim stupnjem). Marker meridijana je sjecište dijagonale Mut – točka P što ponovno registrira primat alata *trojanske* eponimske matrice. Geografski, opet smo na paraleli *Tiparure*, aktualnog Sfaksa.

⁷ I raniji, na krivoj poziciji *Luxora* utemeljen omjer kutova $95^\circ/85^\circ$, također uspostavlja razliku od c. 7° ($95^\circ/102^\circ$ i $85^\circ/78^\circ$).

Točka **Q6** nalazi se, dakle, na **41°14' N** (Bospor) i **23°05' E** (sveta planina **Pelion**,⁸ dom Hirona, tutora Jasona, Ahileja, Tezeja, Herakla, te najzapadnija točka Zaljeva Bomba). Uočavamo ovdje pravilnost numeričke permutacije: obje koordinate zbrojem su uvijek 5, usto što imamo prelazak iz 41 u 14. S druge strane, meridijan točke Q6 uvećan za vrijednost meridijana Ferro ($23^{\circ}04' E + 17^{\circ}40' W = 40^{\circ}44' N$) zapravo je horizontalna os matrice Plejada. Zašto baš u Gijonu „Posveta horizontu“? Zašto baš na mediteranskoj obali Iberije ta os prolazi samim ustima rijeke Ebro, najveće po protoku u Španjolskoj (izvor: $43^{\circ}02' N 4^{\circ}24' W$),⁹ a s nultim meridijanom siječe se na izvoru La Rambleta?



E. Chillida, *Eulogy to the Horizon*

Međutim, što se događa u realnom prostoru? Riječ je o poziciji **Kerkinitisa**,¹⁰ aktualnog mjesta **Kerkini** te istoimene rijeke i jezera *Kerkinitis* kao *in-out* provodnika povijesne rijeke *Strymon*, povezane i s mitom o Heraklovoj krađi konja Gerionu i njihovu bacanju u rijeku. U antici se jezero nazivalo *Prasias* ili *Presida*. Zašto je baš tu, u kontekstu naših Peruća i Rama, 1932. podignuta brana koja je danas prouzročila plitko i blatnjavo jezero? Odatle, niz rijeku Strymon, pred ušćem kod Amphipolisa, naći ćemo i **Timvos Kastu**, koja se danas drži Aleksandrovom obiteljskom grobnicom. Pozicijom točke Q6 prolazi stranica Sterope – Elektra *visočke* kružnice, na paraleli je Taygete *Ljubine* kružnice, a kroz nju prolazi i kružnica samog Ošlja, dakle, po svemu, *extraordinaire* značenja. Stoga je zanimljiv podatak da je radijus *Ljubine* kružnice od Misrataha do točke „T“, mjerimo 15.7 cm, što je na njenoj horizontalnoj osi radijus do meridijana Taygete ($33^{\circ} E$). Praktično možemo to držati i radijusom kružnice Ošlja (0,07).

Kad smo već spomenuli Timvos Kastu ovo se ne može izostaviti: pozicija grobnice je na **40°50' N** i **23°52' E**. Meridijan Cluj Napoče, $23^{\circ}35' E$ ($3' E$ od vertikalne osi i centra primordijalne kružnice *Bolbe*) i meridijan I. katarakte, $32^{\circ}53' E$, permutacijski smo opservirali u prošloj studiji (8). Iz te smo permutacije dobili i Dolinu kraljeva, $32^{\circ}35' E$, itd. Istodobno, $40^{\circ}50' N$ je paralela *Cumae*, grčke kolonije ($6' N$ od horizontalne osi *Bolbea*) čuvene po Sibilinu proročištu, a kad znamo da je Aleksandar znao potegnuti sve do Siwe, monolog više stvarno nema smisla!

⁸ Sad ovdje imamo zbilja neuobičajenu situaciju: na **24°05' E** vrh je svete planine **Pangaion**, boravišta Dioniza, u kontekstu njegovih proročanstava. Ako to permutiramo u **5°42' (W)** dobivamo meridijan **Pleione**, koji prolazi lukom **Gijona** u kojemu nalazimo i ovakvu skulpturu: *The Eulogy to the Horizon*, Eduardo Chillida, preminuo u 78. godini života. Danas, međutim, Google tražilica časti Michaelinu Wautier, nizozemsku slikaricu 17. st. rođenu 1617. ($16^{\circ}17' N$ – VI. katarakta) u gradu Mons ($50^{\circ}27' N \leftrightarrow 03^{\circ}57' E$). Rađam se na 300. obljetnicu njenog *Triumfa Bacchusa*. Jesmo li doista pod totalnom kontrolom ili je sve dijelom božanskog plana? (Redakcija: 18. 6. 2019)

⁹ Precizno polovica između izvora Dunava i *Eleusisa*, ili $6^{\circ} N$ od Regensburga. Ebro – opet Ereb, Iber, **Ibar**?!

¹⁰ Eponim aktualne krimske Evpatorije o kojoj će biti riječi u nastavku serijala. Tuniski otok Gharba antički je *Kerkyna*.



Kumanska Sybila,
Michelangelo, Sikstinska kapela

8. **Zrcalni zlatni rez:** i sada odgovor na hipotetsko pitanje s početka – **može** se zrcalni zlatni rez na *Kadmovoj osi* od Parisa do Aqre, osim pomoću šestara, dobiti i drugim putem? Točku **Q6** upravo smo i dobili funkcijom algoritma! Ona je ta koja sada upućuje na promjenu svijesti o povijesnoj geografiji, astronomiji i matematici kao nepoćudnoj istraživačkoj nedodirljivosti izvan granica priznate akademske znanosti. Na mapi K15e (53x23 cm) dvije jednake dužine, od Parisa do Ljube, te od Aqre do točke **Q6**, iznose **14,9** cm. Evo puta do rješenja!
9. **Tetiva 15,6 cm:** između primordijalne Sterope i točke **X6** zlatni rez mjerimo u NW↗SE smjeru u križanju meridijana Taygete i paralele Maje. Dokaz da taj prirodna mjera nije samo pitanje svega materijalnoga za zemlji, već, kako sam tvrdio i ranije (siječanj, 2015. K12e, Geometrija Plejada – zlatni rez), njezina vrela upravo unutar matrične strukture. Međutim, između točaka **Y6** i **X6**, na dužini tetive koja je radijus kružnice Ošlja, 15,6 cm, u istom smjeru zlatni rez je na 9,6408 cm, **ZR5** ($15,6 \times 0,618 = 9,6408$ cm), što je točka sjecišta tetive i primordijalne simetrale matrice u arealu grada Sevastopola, grčke kolonije *Cherconesus* (6. st. pr. Kr.). Pozicija je svega 3' W od meridijana V. katarakte, 33°43' E. Iz suprotnog smjera zlatni rez (veća dužina) pada na crtu obale najsjevernije točke Crnog mora na ulazu u Zaljev Dona (**ZR6**). Naprosto za ne vjerovati!

Utjecaj točaka zlatnih rezova, pa i aktualne tetive, očito se i dalje širi mrežom strukture matrice. Međutim, ništa kao slični nalazi ne oslikava bolje i ne potvrđuje snažnije ispravnost u realni prostor implementiranih sastavnica primordijalne sheme. Otključali smo problem, ušli u njega izravno, *matrixom*, a on se ne da uništiti jer je to duboka tradicija i predaja naroda, ne samo kod nas, u čitavom svijetu su Plejade, u različitim formama i interpretacijama. I tko je sad taj čarobni „projektant“ koji je projicirao *meridijansku liniju-života* unutar primordijalne kružnice u dužini, zamislite, baš **27,9** cm? I da te brojke dobivamo upravo na mapi u mjerilu 1 : 7 500 000? A ona, primordijalna kružnica, prolazi na malom prostoru između središta kružnice Ošlja i točke M' trojanske matrice. Zapravo, ako *liniju-života* nastavimo od središta kružnice Ošlja ona će i proći točkom M'.

Koliko je neponovljiva **Trojanska eponimska matrica** govori sljedeći podatak: *linija-života* prolazi sjecištem meridijana *cirenaičkog* ugla pravokutnika Troja – Ljuba – Utica – Cirenaica i paralele donje granice geografske širine za koju su rađene „Zadarske astronomske tablice“, **37°26'** (vidi istoimenu studiju). Što je, gle čuda, zbroj koordinata baš III. katarakte (Tablica Ferro). Meridijan pak prolazi na 21°03' E, 3' W od najzapadnije točke Peloponeza na rtu grada Arkoudi, južno od Kyllinija (Killene, planina rođenja Plejada), i 3' E od najistočnijega rta otoka Zakintos, ranije *Hyrie* (Akra Kalogkera), kojeg u *Ilijadi* spominje Homer.

Takvim analizama nema kraja: prateći što se događa kad simuliramo pozicije Etalona katarakti u *trojanskoj* matrici, uočavamo naprosto jedan te isti rukopis: javljaju nam se koordinate i točke adekvatne upravo danim vrijednostima Tablice Ferro.¹¹ Primjerice, ako iz *vršišta* primordijalne simetrale okomito na tetivu **Y6-X6** ucrtamo pravac kuta 90°, dobit ćemo točku koja po Tablici odgovara zbroju koordinata VI. katarakte, 33°57' (16°17' N + 17°40' E), ili meridijanu ušća Atbare, 33°58' E. Međutim, do kraja ekskluzivno, paralelno s tetivom leži pravac koji povezuje *vršišta* i zvijezdu Taygetu. Iz *vršišta*, okomito na taj pravac, tih istih 90° vodi u poziciju Troje i dalje u Al Khums (*Leptis Magna*), u mjesto gdje obalu siječe primordijalna kružnica. Obala, obala i obala, uvijek crta obale! Sustav je već autonomno očitao zvijezde Merope, Alcyone, Elektru, Taygetu i Sterope, ali je uspostavio i odnose III.-IV.-V. katarakte na postulatu *zlatnog reza*. Kažu da je Kadmo krenuo u Grčku iz luke Al-Mina. A ova se Al-Mina nalazi na ušću Orontesa, pod planinom Aqra, čiji vrh je, na satelitu kojim se služim, sad prvi put označen kao oronim Cebeli Akra, dakako, po Cibelu, tj. hramu u njenu čast podignutom na planini.



Al-Mina, ušće Orontesa

Što je onda točka G6?

Neurološki, ta točka trebala bi iskazati svu isprepletenost neurona koji kruže unutar ove matrice. I baš zato osjećamo svaku zvijezdu na svoj način, i erotski i fizički, tjelesno i bestjelesno. Ako iz primordijalne Taygete, kroz točku *zlatnog reza* **ZR6** povučemo pravac pod kutom 40° on će nas odvesti, mislim, u samo ishodište smisla matrice – sjecište paralele središta kružnice Ošlja (30°58' N / II. katarakta E) i meridijana točke T (Ljuba). Međutim, pravac će projektirati novu, do najviše razine umjetnosti erotiziranu točku – **G6**, koja se smjestila posred kanala između paralela Elektre i paralele svete planine Aqre. Međutim, što je za njenu geografsku širinu više nego kardinalno?

Elektra je na 36°36'36" N, planina Aqra na 35°57' N. Između njih je razlika od oko 40' N, što znači da se mora nalaziti na **36°16' N**, a na toj se geografskoj širini, neposredno uz obalu, uzdiže vrh druge planine, nazvane po Mojsiju, **Musa Dagy** (1254 m), na **36°15'30" N 35°54'13" E**, što je 4' W od meridijana Aqre, ali i crta obale. Sve se tu zgusnulo, stisnulo, oko ušća legendarne rijeke Orontes, gdje leže ostatci luke al-Mina (**36°05' N 35°59' E**), što je točno 2° E od meridijana Atbara, a može biti povezano s predajom o Kadmovom odlasku iz Fenicije u Grčku, gdje će prenijeti alfabet i utemeljiti Tebu. Simbolički, to je i bio povod da pravac Aqra – Troja – Ljuba – Troyes – Paris nazovem *Kadmovom osi*, a planinu, mjesto štovanja boga Ba'ala, njezinim *polazištem*.

¹¹ Za tu sam prigodu izradio posebne Instrukcije koje zbog „težine“ čitanje nećemo objavljivati na blogu.

Još jedna unikatnost ide uz točku ZR6: spram pravca iz Taygete, a mjereno u toj točki, pravac kuta 90° vodi u mjesto na primordijalnoj kružnici kojim prolazi paralela primordijalnih *Tetida*. Još jedan dokaz ujednačenosti dvaju sustava.

Točka G6 prepoznata je kao mjesto gdje se pod kutom $102^\circ/78^\circ$ križaju meridijanska linija-života i primordijalna simetrala Ošlja.¹²

Iz točke G6 pravac pod kutom od oko 90° na **primordijalnu simetralu** kroz središte *Bolbe* vodi u sjecište meridijana Sterope i Troje te pravca koji povezuje Taygetu, (Maju) i Alcyone. Koji je, međutim, **meridijan Točke G6**? I tu baš imamo do kraja dosljednu situaciju: meridijan obalu Cirenaike presijeca u mjestu prolaska stranice Zaragoza – Cirenaike, **$20^\circ 29'$ E, $5'$ W** od pozicije **Tuhraha**, grč. *Tocra*, *Taucheira*, ptolemejska *Arsinoe* (samotračka *Rotunde Arsinoe*), mjesta štovanja Cybele. **Točka G6**, koju smo autonomno dobili, **polu je ukupne dužine primordijalne simetrale** Ošlja¹³ od točke W primordijalne kružnice do mjesta gdje ju presijeca na jugoistoku meridijan *Tetide*, Gize i Abusira, sa Kućom ili hramom Ozirisa (**29.9° N 31.2° E**), te prvom poznatom piramidom, Đosera u Saqqari. Eto, pa sad, neka mi netko kaže – nije znanost! Tako su to rješavali staroegipatski geodeti!

Činjenica da pravac iz Taygete *liniju-života* primordijalne kružnice Elektra – Alcyone presijeca u točki **njenog zlatnog reza** koju ćemo označiti **ZR7** ($25,9 \times 0.618 = 16,0$ cm), čini konstrukciju potpuno autonomnom, fraktalnom, algoritamskom i virtualnom. Ako je „taj“ Stvoritelj nešto učinio za mene, to je ponos što mi daje u ruke upravljanje sustavom kakvog još nisam vidio niti ga je moguće uopće sresti bez takve privole. Šaljem jasnu poruku: Nil nije samo Horusovo oko, Nil je inspiracija!

Koja bi to dužina unutar primordijalne kružnice odgovarala geografskoj dužini ušća, $33^\circ 59'$ E? Mjerim, i kao da već unaprijed znam rezultat, nešto tu mora biti kardinalno. Naravno, dužina, koja će omeđiti meridijan ušća Atbare, je 13,9 cm ili u promjeru **27,81** cm. Prvo pa „muško“, opet rođenje moje majke, kut primordijalne simetrale kojoj zrcalno stoji datum rođenja moga oca (18. 7.). Očito, ni standardizirana mjerila karata nisu napamet uspostavljena. Sad više ništa ne može zaustaviti Nil. Tu udaljenost 13,9 cm mjerim na paraleli od točke **G6** do meridijana ušća Atbare. Međutim, to nije sve, paralela, sjeverna tangenta *Arapske* kružnice, $39^\circ 08'$ N, je u *zlatnom rezu* između paralela središta primordijalne kružnice *Bolbe* i točke G6 ($5,8 \times 0.618 = 3,584$ cm).

Na **Crtežu iz Šopronkohide** točka ZR7 je mjesto kojim kroz središte („vulva“) prolazi pravac iz ugla 3, a točka *zlatnog reza* na meridijanu je „očiju“ zapadnog bika. A ovdje imamo pravac koji to isto čini iz Taygete, dakle, ponovno – „Ona gleda“. Simulacija trostrukih linija obruba crteža daje naslutiti istovjetnost izvora **triju paralela: linije-života** Elektra – Alcyone, Aqre i točke G6. Sad se pokazuje opravdanost i ispravnost pristupa Crtežu na način kako je to dato u studiji „Plejade u Biku“. Matrica je sve vratila natrag na provjeru. Ako je ispravno protumačen taj zlatni vrijedan artefakt iz 9. st. nađen u grobištu Viteza, pod istim uvjetima, G6 točka morala bi nas odvesti u poziciju **Maje**. Rezultat je fantastičan – samo središte Maje, a kut s alatom na foliji 58.8° , matematički, 58.2825256° . Razlika 1,43%, a rekonstrukcija Crteža izvedena je iz

¹² Primordijalna simetrala matrice i njezina *linija-života* Elektra – Alcyone sijeku se na meridijanu Monfalconea i najvišeg vrha Italije i Apenina Gran Sasso d'Italia. **Plejadska matrica implementirana je ingeniozno!**

¹³ Ako iz točke E križa kružnice Ošlja na nju nadogradimo još jedanput kut 27.81° , što znači da imamo kut 55.62° , *zlatni rez* kuta 90° , tada će pravac perfektno minuciozno proći kroz središte Svastike („Stećak u Opačcu – novo čitanje Plejada).

prikaza na rogu jelena!? Matrica skinuta sa neba!? Matematička ekspertiza rađena dvije godine nakon objave rezultata. (dopunjeno: 20. 12. 2018. 6:09)

Stoga vršim dodatnu provjeru: alat Crteža namještam na *šopronsku* kružnicu sa središtem u Volosu. Perfektno! Spram širine trocrtnog obruba crteža, **Maja** doista leži u unutarnjem uglu 3. Artefakt se može držati astronomskim, kompasnim i navigacijskim instrumentom, usto što je neosporno i totem. Mi ne znamo i nitko ne može dokazati, da na rog jelena nije prenesen original Crteža, hoću kazati, sa „instrumenta“ na rog, koji će tako u zemlji biti očuvan stoljećima i moguće milenijima kao prateća oprema preminuloga.

Jer, ključno je sad ovo što ću kazati: najprije, *zlatni rez* je točka na obrubu koja pada na srednju liniju, što odgovara paraleli točke G6. No, od primordijalne kružnice do **Maje** na mapi mjerimo jednaku udaljenost, kao na Crtežu od središnje linije ugla 3 do kružnice, čiji radijus određuju dva ugla *linije-života* Elektra – Alcyone. Sa sigurnošću imamo identificiran i verificiran klaster Plejada. „Obrub“ Crteža nije samo dekorativan detalj izvedbe. Instrumentarij je podešen i podređen sustavu toka i katarakti Nila, što se daljnjim razvojem prenijelo na sredozemni i kontinentalni europski prostor. Ako je pak slučajnost, da sve to povezuje i rješava kut između uglova 3 i 4 od baš **120°**, što je kut loretske trajektorije Karte Leopardi. onda sam se ja ponovno negdje rodio iz ničega. Međutim, ne mislim da je tako. Možda smo otkrili i nešto mnogo dublje nego smo mislili.

Maja je najstarija od sedam kćeri, u indijskoj mitologiji Maja je božica mlijeka (*Mater Lactans*), Maje su bili tko zna tko i što, možda ostavljeni da *budu*, možda pripremljeni da *nisu*. Užasno je simptomatična činjenica da u istom stoljeću, nakon „prvog“ kontakta s Europljanima, u prvoj polovici nestaju sve drevne kulture Srednje i Južne Amerike, u drugoj polovici Grgur XIII. otvara i podiže Ilirske kolegije, među njima i onaj u Loretu te provodi veliku reformu kalendara kojeg živimo do danas. A *majanski kalendar* ipak je bilježio cikluse u više od 5 milenija. Nešto strašnije od Cezara desilo se u posljednjih pet stoljeća.

Što kaže geografija?

Očito je i ovdje riječ o klasičnoj zamjeni teza, kompilaciji multiaktivnih obrazaca prirodnog poretka stvari. Kako drugačije, ako su lokaliteti hramova posvećeni Sobeku, bogu plodnosti, kreatoru svijeta, a točka **G6** prolazi između *linije-života* Elektra – Alcyone i paralele Aqre (al-Mina), što operativno znači, između 36°36' N (Tablica: IV. kat. 18°55' N + 17°40' W = **36°35' N**) i 35°57' N, na **36°16' N**.

Usuprot planini Musa, s druge strane Zaljeva Iskenderuna (36°16'42" N 33°50' E), na obali se nalazi obrambena utvrda koja se 1600. naziva „gusarskim gnijezdom“. Očito strateški *control point* u nadziranju plovnih i kopnenih putova krajnjeg istoka Sredozemnog mora, ali podređeno sustavu: na paraleli točke G6 leži inverzna **Taygeta** male kružnice Rotonde. Prema tomu je evidentno riječ o vrlo inteligentnom sustavu, što ćemo osjetiti već u nastavku.

Naime, funkcionalnost paralele se nastavlja zapadno, 3' S od **Silifkea** (*Seleucia*) je rt **Incekum**, ali kakva je to konstrukcija? Nalazi se na meridijanu **33°57' E**, zbroju koordinata **VI. katarakte** (Tablica: 16°17' N + 17°40' W = **33°57' N**). Kao sljednika nešto sjevernije grčke *Olbe*, *Olbie*, ili eponimske *Hyrie*, na paraleli Elektra – Alcyone, *Seleuciu* je na rijeci *Calycadnus* podigao Aleksandrov general Seleucis I. Nicator (3. st. pr. Kr.).

Paralela točke G6 zatim zahvaća sami jug Licijskog poluotoka u razini prapovijesnih lokaliteta, ponajprije, precizno na zapadnoj crti obale, **Patara**, pa čuvenog **Xanthosa** na istoimenoj rijeci (ušće, 36°17' N) sa svetištem Leti na ušću (**Letoon**), božici ili majci bogova Apolona i Artemide. Iz zemlje rijeke **Xantos** dolaze i trojanski heroji Glauko i Sarpedon, pa će i Ahilej svoga konja nazvati istim imenom. Dvije su etimološke inačice imena Lete: od grčkog glagola *lanthanein* = „prikriti“, „tajiti“, „zaboraviti“, i od istog korijena kao i Leda („žena“). Na moju veliku žalost, također je sve to izbačeno iz prvog mi rukopisa disertacije. Na morskoj površini upravo u zoni ušća leži inverzna **Taygete** male kružnice.

Istodobno, kao mjesto rođenja Lete mitologija navodi otok **Kos**. Njegova satelitski verificirana geografska dužina je **27°08' E**, što je meridijan središta otoka te **Maje** vanjske kružnice (27.81°). No, *Astypalaia*, nekoć kapital Kosa, kod **Kefalosa** (*kefalo*, „koji je u vezi s glavom“), na meridijanu je **Maje** primordijalne kružnice. Još drastičnije zvuči da je po klasičnoj mitologiji u mikenskoj eri utemeljitelj-kralj Kosa bio **Merops**. Stoga, potvrđen u *Ilijadi*, i nosi alternativne nazive *Meropsis*, *Cea* i *Nymphaea*. I zar nije onda lijepo vidjeti da meridijan točke G6 prolazi precizno otokom **Kefalonija** (po mitološkom *Cephalusu*) u poziciji glavne luke **Argostoli**, u dubini istoimenog zaljeva (20°29' E).

Naprosto, kao da gledamo u filter beskonačnosti mitološke slike svijeta. Analizom „odbačenih“ mapa K3, K11 i K13, uviđam da je sve već bilo projektirano 2008. Pozicije *kućica* prijenosa i brodova na Karti Leopardi, kako sam i predmnijevao, potvrđuju to stanje. Poveznicom između *epirske* kućice (E2) i središta kružnice A2 na pravcu Beirut – Gibraltarska vrata prolazimo kroz središte Argostolija, kapitala otoka, koji je pokatkad sugeriran i kao homerovska Itaka ili dom Odiseja. Njegova veza s kopnom Peloponeza je luka **Kyllini** na paraleli istoimene planine, mjesta rođenja Majke Pleione i Sedam kćeri Plejada (37°56' N). Ovaj je sustav rječit, progovora vlastitim jezikom mitologije, geometrije i toponimije. Sjeverno od Argostolija, meridijan ulazi izravno u ušće rijeke **Acheron**, jedne od pet mitoloških grčkih rijeka podzemnog svijeta, u gradu Ammoudia.

Paralela 36°16' N u smjeru zapada nadilazi Rodos u mjestu Apollona, a posljednje grčko kopno napušta prelaskom otoka Kytera u poziciji njegove zračne luke (36°16' N 23°01' E). Što smo ono kazali za zračne luke? Proučavajući ovom metodom topografiju nailazimo na niz podataka koje nikada ne bismo razumjeli da nije očitavanja implementirane matrice u realnom geografskom prostoru. Na primjer, kad bismo to povezali da upravo meridijan najzapadnije točke Santorinija (*Thira*), rta Ákra Mésa Vounó, prolazi kroz poziciju **Maje** male kružnice Rotonde (25°29' E), precizno 5° E od meridijana točke G6, što upućuje na bezuvjetnost njezine implementacije, čak moguće i živog projektiranja. Zašto baš ona, **Maja**, i u ovakvom obujmu, sa Merope?! Možda baš zbog toga što se meridijanska **linija-života** s meridijanom Maje perfektno sječe upravo na Argonautskoj kružnici, koja je opet, znamo koliko, vezana i za *volosko-šopronsku* kružnicu.

Kitera, odnosno Antikitera kao otok suprotan Kreti, krucijalan je za plovidbu prolazom između njega i „trozuba“ triju najjužnijih rtova Peloponeza. Rt Matapan ili Tenaro, poznat i mitološki opjevan kao „crna točka“ antičkih plovidbi, lokacija je grada *Taenarum*, *Tainaron*, *Taenarus* ili *Tainaros* (36°24' N **22°29' E**), sad opet precizno 2° E od meridijana točke G6. Posejdonov hram smješten je precizno na paraleli *Taenaruma*. Mitologija ga pamti kao pećinski ulaz u grčki podzemni svijet Hada, kroz koji je Heraklo povukao Kerbera u svoj 12. rad i kroz koji je Orfej vodio Euridiku natrag među žive. Zbog toga kod klasicističkih pisaca to biva „paklenski svijet“.

Savršenstvo, no točka **G6** u realnom prostoru na morskoj je površini, 2° W od hrama Posejdoma i najjužnije točke Peloponeza, rta Tainaron (36°23' N 20°29' E).

U daljnjoj plovidbi po paraleli, što jest bila antička praksa, na zapadu će kroz Sicilijanski kanal brod ponovno dosegnuti prvo kopno u Zaljevu Hammamat, gdje se ugnijezdila primordijalna Alcyone s nizom gradova feničke i grčke provenijencije. Da mi je netko kazao kako ću drugim putem, drugačije, do SW ugla romba studije „Shakespeare u Ošlju – Arturove nepoznate“, ne bih mu tada vjerovao. Metafora je nešto posve najljepše što se može dogoditi znanstveniku. Didona obljubljuje Eneju u Kartagi, Shakespeare je u Ošlju, klasik *Romeo i Julija* nepoznat je Artur, Art-ur, umjetnost ili umješnost znanja, *Parzival* ili *Perceval*, meštiri, Wolfram von Eschenbach, Chrétien de Troyes. Metamorfoze će sve ispriповjediti preko lica zemljovida! Jer ipak je to *point G*.

Vjerojatno se zbog toga i *Licijska kućica* legendarnog prijenosa na *Karti Leopardi* nalazi upravo u zoni i pod nadzorom prapovijesnih gradova okomitog toka Xantosa (29°19' E): *Xanthos*, *Patara*, *Letoon*, *Telmessos*, ali i moderne **Fethiye** (36°37' N, 29°07' E), koordinata nevjerojatne simbolike. Riječ je o paraleli primordijalne *linije-života* Elektra – Alcyone te meridijanu koji ta čuđenja i sve dvojbe danas rješava kozmopolitskom ulogom brojke. I to pred ustima svjedoka rotundine male kružnice – inverzne Taygete.

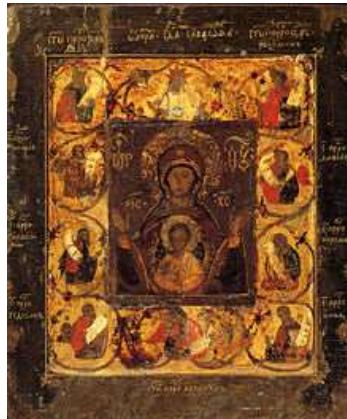
A što Eros?

Mislim da sam došao do samog vrela. Podsjetit ću na prve riječi knjige „Što je Eros“, autorice Lou Andreas-Salome: „Na žalost, moramo i ovdje da se prisjetimo riječi opomene svih ženskih pokreta za emancipaciju, kao i onih sa sličnim nazivima, kako se žensko počelo javlja duboko u korijenu svakog života: i to kao manje razvijeno, manje izdiferencirano, i kako baš time ispunjava svoju bitnu svrhu... Ženska ćelija zatvara oko sebe krug, preko koga ne prelazi: A i zašto bi? Zar ona u tom krugu, u tom isijavanju sebe, ne posjeduje svoj prirodni dom? Kao da, takoreći, nije više htjela da učini napor i iskorači iz sebe, u tuđinu, u prazninu, u tisuće raznovrsnih mogućnosti života i bića vani, kao da je s tom svedržećom beskrajnom cjelinom kruga sjedinjena još neposrednije, a time i nemarnije vezana za svoje pra- i osnovno tlo. Ali se baš zato u tom ženskom početlu nalazi netaknuta harmonija, naznačena elementarno i primitivno, jedna sigurnija zavođenost u kojoj počiva prethodna savršenost i punoća. U njemu su sadržane samodovoljnost i samosvojnost, prema najdubljim intencijama bića...“ (1986.)

Ima li ljepšeg opisa matrice od mišljenja rusko-njemačke psihoanalitičarke i filozofkinje rođene u Saint Petersburgu? Potaknuti interes za Erosom u topografskoj znanosti isto je kao tražiti iglu u plastu sijena. No, evo, i to smo učinili. Ugao pravokutnika kojeg tvore paralela Londona (usto, najjužnija točka otoka Irske, kapitala Wellsa Cardiffa, ušća Temze, estuarija Rajne, pa sve do najjužnije točke Bajkalskog jezera) i meridijan planine Aqra (polazište *Kadmove osi*), nalazi se kod mjesta **Chernitsyno** u ruskoj kurskoj oblasti (51°30' N 35°58' E). To je sjeverna granica visine Ljubina trokuta od Ljube do paralele Aqre, što je detaljno eksplicirano na K06e (ožujak 2013.) te u brošuri Konferencije 2013. u Sarajevu – „Značaj lokacije Bosanske piramide“.

Međutim, zašto nam se naziv mjesta istog korijena, **Cernovtsi**, javlja na istom NE uglu paralele Troyesa i meridijana Troje o Sterope, dakle, četvorine elementarne strukture *trojanske* matrice i to baš u oblasti znanom kao rusko **Chernozemye**. Pratimo li to doista trag iz davne prošlosti kad je **crni kamen** iz Frigije kao Velika Majka prenesen u Rim?

Mjesto Chernitsyno pripada Kurskoj oblasti, a Kurska „korijenska ikona znaka“, i Gospa od Kurska (ruski: Bogomater' Kurskaâ Korennaâ, Bogomater Kurskaya Korennaya, doslovno Theotokos od Kurska, **Pronađena Među Korijenima**), je ikona Bogorodice Znaka (Theotokos of the Sign),¹⁴ očito oslikana u 13. stoljeću i otkrivena u šumi blizu Kurska oko 1300. Vodi li pojava ovako kapitalne ikone u etimološki zaodjenutim uvjetima do mogućih rješenja jedne od točaka eponimskog sustava matrice? Što to znači – Ikona je sačuvana Crnom Pustinji Korijena (Chornaya Korennaya Pustyn), opatiji utemeljenoj na mjestu njezina otkrića?



Kurskaya Korennaya, 13. st

A ikona zapravo sadrži čak **dvanaest** likova na njoj: Theotokos, Dijete Krist, Bog Otac iznad njih (s Duhom Svetim kao golubica) i **devet** starozavjetnih proroka. Slika Bogorodice pripada tipu Panagije. Je li ikona **Gospa od Znaka** trenutak kojeg u istočnoj konfesiji kršćanstva lakše uočavamo i prepoznajemo, istodobno potvrđujući tezu o religijskom konformizmu zajedničkih ciljeva?¹⁵ Čini se kako se doista sve urotilo da mi se želje ostvare.

Ovaj dio teksta je redaktiran 20. lipnja 2019. Sutra je ljetni solsticij, deveta obljetnica obrane moje disertacije, a jutros gledam reportažni *travel* tv-kanal koji o prapovijesti Cipra govori kroz dva lokaliteta – *Khirokitia* i ptolemejski *Nea Papos*. Prvi se nalazi na 34°48' N i 33°21' E, što dovodim u kontekst meridijana V. katarakte (33°46' N) ili 1° E/N. Međutim, premda su udaljeni oko 1° E, drugi je smješten na 34°46' N i 32°24' E, što znači ne samo da je paralela sad precizno 1° E/N V. katarakte, nego se i meridijan oslikava u poziciji IV. katarakte (32°22' E/N). Znači to da su također obje priobalne pozicije postavljene ekvinocijalno na istoj paraleli (uvijek su tu ±2' za iznenađenje). Također, *Khirokitia* je precizno na meridijanu kapitala Nikozije 33°21' E.

O gradu *Paphos* već sam pisao u kontekstu kulta Afrodite, kao mjesta njezina rođenja iz morske pjene. Ali najveći Afroditin hram u to doba na Cipru, po nekima i na čitavom Bliskom istoku, bio je u današnjem mjestu Koukليا, nekoć pod imenom *Palaepaphos* ili „**Stari Paphos**“. Nalazi se na **34°42'26.7" N i 32°34'19.36" E**, na brdu elevacije **75** m. Čitavo vrijeme opet smo u uskoj zoni geografske širine Sfaxa (34°44' N), drevne *Taparure*, *Thyne*, *Thenae* (34°41' N), te IV. i V. katarakte nevjerojatnih mogućnosti numeričke permutacije i jezične komutacije. Krajnja

¹⁴ Utječe li to na etimološku pozadinu Sinja koji se u latiniziranoj kartografiji počesto bilježi kao *Sign*.

¹⁵ Izraz „Djevica znaka“ ili „Gospa od znaka“ upućuje na proročanstvo Izaije 7:14: „Zato će vam sam Gospod dati znak: Evo, djevica će začeti i roditi sina i zvati njegovo ime Immanuel.“ Takva slika često se nalazi u apsidni svetišta pravoslavne crkve iznad Svetog stola. Ikona prikazuje Bogorodicu za vrijeme Navještenja u trenutku kad kaže: „Neka mi bude po tvojoj riječi.“ (Luka 1:38)

istočna točka delte Nila je Tina (Zaljev Tina), 32°34' E. Zašto se test na bolest ženskog spolnog organa danas naziva **papa-test**?

Kouklia je selo u okrugu Pafos (Paphos), izgrađeno na području *Palaepaphosa*, mitskog rodnog mjesta Afrodite, grčke boginje ljubavi i ljepote, koja je postala središte njezina bogoslužja u antičkom svijetu. Sve je to lijepo i krasno, ali nas primarno interesira svetište Afrodite i to samo zbog jedne fotografije i povijesnog opisa koji slijedi. Čitamo dalje povijest koju donosi Wikipedija:

„Od oko 1200. pr. Kr., *Palaepaphos* je bio glavni vjerski centar poznat na cijelom Cipru, ali i diljem Mediterana. Ipak, ona je također postala grad i sjedište moći o kojem se i danas malo zna. Pafos je također bio kraljevstvo, a grad je bio kapital regije.

Kada je posljednji kralj *Palaepaphosa*, Nicocles, preselio svoj glavni grad krajem 4. st. pr. Kr. u novoosnovani *Nea Paphos*, oko 16 km zapadno, stari grad je zadržao dio svoje važnosti zahvaljujući nastavku kulta u hramu Afrodite (počeci datiraju u 2000. pr. Kr.) pa tako i tijekom rimskog razdoblja kad je postao središte novoosnovanog „Koinon Kypriona“, koji se bavio vjerskim pitanjima, kultom rimskog cara i kontrolirao brončani novac otoka.

Ciprani su obožavali božicu plodnosti još u razdoblju kalkolita (3900.-2500. pr. Kr.). Prikazali su je kao ženu s očiglednim obilježjima materinstva i oblikovali njezine figurine u kamenu ili glini, od kojih su veće postale predmeti obožavanja i njihove manje replike nosile su se na tijelu. Druge su bile smještene u grobove kako bi zaštitile mrtve. Mit da je Venera (poznata kao Afrodita na grčkom) rođena na obali Cipra može biti povezana s klanjanjem te boginje plodnosti.

Od 12. st. pr. Kr. obožavanje ove božice postaje osobito blistavo. Čini se da je prije dolaska Ahajaca *Palaepaphos* već bio bogat grad s bogato ukrašenim svetim oltarom posvećenim božici. Tradicija tvrdi da je kralj Kinira iz *Pafosa* bio i vrlo bogat i Venerin svećenik. Druga legenda govori da je Agapinoras, kralj Tegee i Arkadije, došao u *Pafos* nakon Trojanskog rata i utemeljio i grad i sveti Venerin oltar. Grci, naizgled impresionirani veličinom božice *Paphosa*, sagradili su posvećen joj veliki oltar, čiji dijelovi još uvijek preživljavaju.

Pokriveni hram nikad nije izgrađen za božicu u *Palaepaphosu*, ali umjesto toga, sveti je oltar stajao na otvorenom, okružen zidovima i opremljen vratima vedrih boja, prema Homeru. Ona nije bila **obožavana** kao kip, nego **u obliku stožastog kamena**. Drevni ga izvješćuju kao nešto čudno, „bijela piramida od koje materijal nije poznat“. Ovaj simbolički kamen postojao je u *Paphosu* od davnina i, kako je obožavanje stojećeg kamenja obilježje istočnih religija, obližnja Petra tou Romiou (Afroditina stijena) može biti odgovorna za stvaranje mita da je ovdje rođena.



Stone representing Aphrodite found at Kouklia

Ovaj **stožasti kamen** pronađen je u blizini svetog oltara i sada je izložen u muzeju Kouklia. Međutim, **kamen je crn**, dok su ga drevni ljudi opisivali kao bijelu boju, iako je tijekom stoljeća postavka zamrla. Kamen je ostao na mjestu svetog oltara sve do dolaska Rimljana koji su ga smjestili usred trostrane otvorene zgrade. Oltar je već

bio dobro poznat po Homeru kao mjesto za paljenje tamjana. Tvrđilo se da je oltar bio tako divan da kamen, kad je padala kiša, nije postao mokar.

Postojali su i zavjetni stupovi koji su nosili znakove **rogova bika** i stupove u obliku **stabla života**. Obožavanje boginje vodio je svećenik koji je vodio ceremonije. Neki izvori tvrde da je prvi svećenik bio Cinyras. Njegovi su se potomci nastavili kao svećenici i pokopani su u predvorju svetog oltara. Također je poznato da su kasnije pafoski kraljevi bili istodobno svećenici. Tacitus, međutim, u svojim Povijestima navodi da je mjesto utemeljio kralj Aerias. Sljedbenici su ponekad posvetili predmete koji su prikazivali štovatelje ili samu božicu, bilo u obliku bogato obučene žene ili gole Astarte. Drugi su namijenili stupove ukrašene znakovima, kipovima, dragocjenim darovima i zlatom. Zapisi pokazuju da je sveti oltar Venere bio bogato obdaren i da su Rimljani mnoge od njegovih blaga odnijeli u Rim.

Obožavanje božice izgubilo je svoju privlačnost usponom kršćanstva. Od 2. st. pa nadalje oltari božice postupno su napušteni. Veliki potresi u 4. st. uništili su sveti oltar, a idolopoklonici su građevinski materijal koristili za izgradnju velikih kraljevskih zdanja.“

Ovo je materijalno najeksplicitnije što do danas imamo od polazišne mitološke osnove da bismo razumjeli ženski princip *matrixa* Plejada i način kako se on prenosi na zemlju participirajući plodnost i fertilitnost kako života humanog, biljnog i životinjskog svijeta, tako i geomorfološki formiranih oblika. Između ginekokracije i aristokracije, pa i svećeničkog staleža starog doba, mala je razlika, ili gotovo da je i nema. Ova fotografija sinteza je sveukupne povijesti ljudskog roda. Od ovog stožastog crnog kamena do Erosa golemi je bezdan Tartarusa, kojeg se može premostiti jedino vlastitim primjerom – kako se prema povijesti i prošlosti odnosimo.

Je li zbog toga opet slučajem u istom danu reprizirana emisija „Na rubu znanosti“ s arheologom i ravnateljem Muzeja u Kumanovu (Jovica Stankovski), koji će govoriti o prapovijesnom makedonskom opservatoriju **Kokino**, potvrđujući istodobno arheološke i astronomske nalaze o starovjekom praćenju Plejada upravo na tom lokalitetu, te će izreći istinu o vrhovima stijena i pukotinama svetih planina kao „vulvi“ Velike Majke. Govorit će o penjanju na svete vrhove uvijek iz smjera sunca, o svetom spajanju Sunca i stijene – Velike Majke, na dan **31. srpnja** te nekog od datuma mjeseca **maja (?)**, pa o gotovo nikakvim odstupanjima rezultata unutar 4000 godina, o markerima Aldebarana ubilježnim na stijenama od 2000. do oko 1500. pr. Kr., zatim o Kazahstanu čiji lunisolarni kalendar počiva na praćenju Mjeseca i Plejada, što potvrđuje i simbolika strukture sadržaja državnog grba (9-7-5), itd.

Iz nomadskog kalendara Kazahstana:¹⁶ Tisućama godina etnički su Kazahstanci lutali stepama sadašnjeg Kazahstana, devete najveće zemlje na svijetu. Oni su bili nomadi, koji su živjeli od ispaše ovaca i koza. Njihov način prijevoza bio je konj i deva, a živjeli su u pokretnim okruglim šatorima koji su zvali jurte (na čijem je vrhu bila rupa kroz koju su se mogli vidjeti Mjesec i zvijezde). Jezik nomada nije imao pisanu formu, ali su ipak uspjeli razviti izvanredan lunisolarni kalendar temeljen na odnosu na nebu između Mjeseca i klastera Plejada, od kojih se središnja i najsajjnija zvijezda zove „Alcyone“.

Početak mjeseci podudara se s trenutkom kada Mjesec prolazi kroz Plejade, a imena mjeseci koreliraju s lunarnim fazama. Mjesec (pojavljuje se da putuje nebom od istoka prema zapadu) postiže isto pravo uskrnuće (koristiti moderni astronomske pojam) kao (stacionarne) Plejade (ili, za točnost, središnju zvijezdu Alcyone). Ako u ovom trenutku imaju istu ili sličnu deklinaciju, tako da se čini da Mjesec pokriva Plejade, tada imamo ono što se naziva „okultacija“. Postoje dugogodišnja razdoblja kada dolazi do okultacije svaki mjesec, a slijede ga dugogodišnja razdoblja kada nema okultacije (ali Mjesec još uvijek prolazi Plejade, iznad ili ispod).

Ako je sve tako, ako se Stankovski služio doslovno našim jezikom, jezikom matrice, a emisija je izvorno prikazana 2014. u listopadu, kad sam mjesec dana ranije na Konferenciji u Sarajevu prvi put javno prezentirao otkriće matrice, onda nije samo geografska širina *Heliopolisa* (30°07'

¹⁶ <https://www.hermetic.ch/knc/knc.htm>

N) ta koja me određuje, to čini i „Sveto spajanje Velike Majke i Sunca“! Datum 31. srpnja je poznat za Ekhnatona kao početak nove kalendarske godine.

Koordinate Kokina su $42^{\circ}16' N$ i $21^{\circ}57' E$! U izvornom znanstvenom koautorskom radu kojeg smo priredili za Konferenciju u Ateni izračunao sam poziciju zvijezde Merope na meridijanu $21^{\circ}58' E$!!! Permutirana geografska širina, $16^{\circ}42' N$, meridijan je moga Trilja, precizno, čista pozicija rimskog *Tiluriuma* (Gardun)!? Geografske širina zvijezde Caleano je $42^{\circ}32' N$ (znači $+ 16'$ ili $2 \times 16' = 32'$). Izvor rijeke Siret je na $25^{\circ}16'42'' E$ (a $25 + 16 = 41/2$). Stara Zagora je na $42^{\circ}26' N$. Naša brojka 24 javlja se kao odstupanje kuta od ekvinoxija u oba smjera solsticija za 24° ; 365 dana + 6 sati u svakoj godini daje prijestupnu godinu u svakoj četvrtoj (6×4). Simulator Plejada na nebu kojeg smo dobili iz američkih izvora pokazuje stabilnost postojeće matrice Plejada oko 6000 godina. Dakle, još smo 2000 godina ispred podataka Kokina. Na Kokinu se motrilo i mjerilo od oko 1900. do oko 800. pr. Kr. a *venusne* figurine idu i do 25.000 godina unatrag. Kad je to otkrivena onda točka G?



Kokino

Arheolozi su u *Khirokiti* pronašli okrugle kuće za stanovanje u kojima je pod podom bila jama za ukop pokojnika. Na Kokinu su također arheolozi pronašli kamene krugove promjera do 2 m sa figurinama i drugim žrtvenim darovima. I sada slijedi doista nešto neobično za 21. stoljeće: premda Stankovski putem istih ili sličnih obreda, jednog od komparativnih alata arheološke struke, vidi vezu mediteranskih kultura, kaže ipak kako ga „čudi povezanost na tako velikom prostoru“. Što na to kazati? Jer, Grci su držali kako sjeverno od Olimpa nema svetih planina,... jer jedan ortodokсни autor piše o Plejadama kao otvorima, o kulturnim poveznicama prekrasne Euroazije, ali su ilirske zemlje doslovno izbrisane, bijeli papir, tu nema ničega. U srcu problema gdje se po planini Vlašić (rim. *Mons Matrix*) nazivaju i Sestre Plejada ili čitavi njihov skup!?

A baš **Taraz** u Kazahstanu, jedan od najstarijih gradova i moćni trgovački centar na *Putu svile*, smješten je na paraleli $42^{\circ}54' N$. Dobro, još jedna slučajnost – Ošlje, ali zašto je onda najjužnija točka državne granice Kazahstana na $40^{\circ}34' N$ ili precizno $10'$ S od horizontalne osi i središta *Bolbe* primordijalne kružnice? Kad meridijan Taraza $71^{\circ}22' E$ permutira u $22^{\circ}17'$ to je precizno $6^{\circ} N$ od **VI.** katarakte. Je li i to slučajnost?

Energetski nešto vuče k Afroditinu kompleksu *Palaepaphosa*, $34^{\circ}42'26.7'' N$ i $32^{\circ}34' E$. Zašto je baš tamo, mora biti jači razlog i od same geometrije. *Dolina kraljeva* na zapadnoj obali Nila u rasponu je geografske dužine od $32^{\circ}34'$ do $32^{\circ}36' E$. Abu Simbelom prolazi meridijan $31^{\circ}36' E$, a mjestom sutoka Plavog i Bijelog Nila u Kartumu meridijan $32^{\circ}32' E$. Doista, ako je priroda postavila projektnu zadaću, aktualni nulti meridijan po Greenwichu morao je postojati već s prvim ranim suncem. A pozicijom obaju gradova, *Nea Papos* i *Palaepaphosa*, pod kutom

primordijalne simetrale 27.81° , prolazi pravac iz prastare feničke luke **Sidon** ($33^\circ33'38''$ N $35^\circ23'53''$ E), preko vrha **Gran Sasso** d'Italia i središta **Genove**, do **Toursa** sv. Martina. Pa, je li onda opet slučajno Genova $44^\circ24'$ N, pa je Gran Sasso $42^\circ27'$ N, Tours $47^\circ23'41''$ N, galsko ime *Turones* (*Turonum*), a „bik“ je na francuskom „*taureau*“. I sve to u *zlatnom rezu* (kuta 45°), osjeća se taj hod po stubama, gradacija rasta u pravilnim numeričkim intervalima. Sidon – grad permutacije! Vjerojatno je izvorna mjera $33^\circ33'33''$ N, kao što je *linija-života* $36^\circ36'36''$!

Sad bi bilo logično postaviti sljedeće pitanje: ako službeni stav etimologa uvijek ide za nazivima plemena kao korijenu pojedinog toponima, što imamo kod Parisa (Parissi), pa i u slučaju Toursa – što je bilo prije toga? Jesu li to plemena koja su pratila Plejade u Biku poput onih na platou Kokino ili još danas žive u Kazahstanu?

Ovo je svojevrsni vodič za matematičare, pa tko ima znanja i volje može nastaviti čitati. Dajem na volju čitateljima kako do nekih od ključnih opažanja unutar postupka. No svaki od njih može odvesti istraživanje u nove procese. Zato pristup i je voluntaristički.

1. Mjerimo li iz točke **G6** na **primordijalnu simetralu** Ošlja kut od 90° pravac će gotovo okružiti centar *Bolbe* i nastaviti se u središte Bukurešta,¹⁷ u stisku sjecišta poveznice Taygete, (Maje) i Alcyone s meridijanom Sterope i Troje ($44^\circ26'$ N $26^\circ06'$ E).
2. Mjereno iz središta kružnice Ošlja kut simetrale 27.81° vodi u centar točke M trojanske eponimske matrice. Pa se nastavlja u centar još jednoga od Bikove generacije gradova, moldavski Kišnjev ($47^\circ0'$ N $28^\circ55'$ E). Etimološki se Kišnjev tumači arhaičnom riječi *chişla* u značenju „izvor“ ili „izvor vode“, što je jedna od naših *riječi ključeva* pa itekako ima smisla. Pravac sad prolazi neposredno uz Maju.
3. Da je riječ o sustavu, a ne slučajnosti, pokazuje pozicija zvijezde Caleano. Paralelno s **primordijalnom simetralom** Ošlja, 90° precizno cilja njen centar iz sjecišta meridijana sjevernih vrata Bospora (paralela t. Q6) i kružnice Plejada, na paraleli $30^\circ22'$ N ili donjoj stranici točke T' trojanske četvorine. Stvarno zapanjujuće, jer to je početna vrijednost Etalona (VI. katarakta) koju smo dobili iz zamjenskog meridijana III. katarakte $30^\circ22'$ E. Na toj je poziciji na marokanskoj atlantskoj obali, 2' S od Agadira, ušće rijeke Sous te Palais Royal de Agadir.

Iz toga što motrim na mapi, imam viziju simulacije ugradnje katarakti Nila u realni prostor koju jednostavno možemo izvesti na bilo kojoj razini projekcije. Netko pjeva „ne dirajte mi ravnice“, ja „trojansku matricu“. Temeljna pravila ne smijemo napuštati, što zapravo čini i tvori temelje **metode**:

1. pravokutnik Parisa pod kutom 27.81° , dijagonalno suprotno *Kadmovoj osi*, znači, **trojanska eponimska matrica**;
2. **implementacija matriksa zvijezda Plejada** u realni prostor sa središtem u točki *Bolbe*;
3. **zlatni rez** kao matematički temelj produkcije;

¹⁷ Po jednom tumačenju ime dolazi od *Bucur* – rumunjski pastir za kojeg se tvrdi da ga je osnovao dajući mu svoje ime. Kako je legenda o pastiru vjerojatno apokrifna, skloniji smo mišljenju austrijskog povjesničara Franz Sulzera koji je tvrdio je da je ime vezano uz *bucurie* (radost), *bukuro* (radosan), ili *se bucura* (biti radosan). Dočim je pak knjiga objavljena u Beču početkom 19. st. dobila ime pod nazivom „Bukovie“, i premda to predmnijeva „bukovu šumu“, teško je odagnati misli od izvora Sireta u srcu Bukovine koju simbolizira glava bika. Poglavitito i jer je grad u stisku matričnih sastavnica. Osobno bih za etimološku analizu raščlanio Bukurešt na Buk-ur-est (Bik-znanje-istok).

4. koordinatna **permutacija** kao sredstvo razvoja mreže;
5. **Etalon** šest katarakti Nila, kao pramjera i provjera, zbir svega oko nas i nas samih.

Otok Cipar leži pod gorjem Taurus koje bitno utječe na raspored njegovih gradova. Limassol je tako na paraleli *Palaepaphosa* dok meridijan luke, 33°02' E, bilježimo kao koordinatu koju Wikipedija bilježi za Mount Taurus (37°0' N 33°0' E). Gorje se „dužinski“ proteže od krivulje jezera Egerdir na zapadu (**30°51'58''** E – krajnja istočna točka obale je na **30°58'** E, a meridijan **II. katarakte** je također **30°58'** E) do gornjeg toka Eufrata i Tigrisa na istoku. Međutim, najviši vrh ciparskog gorja Troodos, **Olimp**, prolazi 2° istočnije, ali su nevjerojatne podudarnosti minute i sekunde – **32°51'58''** E (1952 m).

Međutim, Limassol se smjestio u 15' razlike između dvaju starih grčkih gradova, *Amathousa* (*Amathus*), drugog po značenje svetišta Afrodite nakon *Palaepaphosa*, i *Kouriona* (*Curium*), precizno na meridijanu I. katarakte (32°53' E). Eto razloga da na etimologiju ne gledamo samo kroz „bakar“, već i kroz leće konteksta psihoanalize. Iz prvog će se roditi „ljubav“ i „ljubavnik“, „voljeni“ i „voljena“ (tal. amare, amato/a), iz drugog Kouros (*kouroi* = mladići), nagi mladić inspiriran egipatskom tradicijom, prototip boga Apolona, stoga možda i sam Kursk, u srednjem vijeku grad čuven upravo po kamenorescima.

Je li pod utjecajem Gospe od Znaka, no sad ćemo se iznenaditi: postoji *link* „**Pleiades.stoa.org**“ koji nudi satelitski pregled **32.574** imena antičkih i predantičkih gradova te **39.844** njihove lokacije. Iz prve sam dobio 32.574° te iz nje **32°34'26''**. Stavimo ju sad analogno poziciji *Palaepaphosa* i samo šutimo, budimo nijemi, uzalud svi fakulteti:

34°42'26.7'' N // 32°34'19.36'' E

Druga brojka 39.844 po istom postupku daje koordinatu **39°50'38''**. Središte *iberijske* kružnice iz prve mape (K01e, veljača 2012. – *Ahilej u virovima Vrtoloma*) markirano je gradom **Toledo**, središtem arapske znanosti, poglavito astronomije, matematike i geografije, čija paralela prolazi na **39°51'** N. Ni danas se španjolska tradicija nije odrekla svoje koride! Pogledajmo samo detalj grba grada s mogranjom rascvjetanim u semantem onoga što nam je život dalo i što će nam ga k sebi uzeti. *Knjiga brojeva* ne posustaje. U igranom filmu, glavni ženski lik kaže: „brojevi su jedan veliki prostor“. A mene je ovdje dovela mitologija – Perzefona, sa šipkom u ruci.

S čime smo započeli, s time ćemo i prići kraju. Izvor Tigrisa nalazi se na **39°25' E**, izvor Eufrata (Murat rijeka ili Istočni Eufrat kao glavni izvor), na **39°24' N**. To je, dakle, sjeverna granica Taurusa. Razumijemo li mi sad geografiju? Gdje su te katedre koje će vam ovo dati i objasniti? Mitologiju upakiranu u nevidljivo težište vidljive stvarnosti – broj 1 (jedan)!



Perzijski stil protome bika, Sidon, 5. st. pr. Kr.

Satelitski je gorje Taurus označeno oronimom na 36°59' N i 32°58' E. Spram veličine Taurusa, ne znamo što je uvjetovalo izbor, no koordinate izravno angažiraju geografsku dužinu zvijezde Caleano (37°01' E) i Taygete (33°01' E). Također I. kataraktu na **32°53' E** koja odgovara točno meridijanu vrha Olimpa. Jesu li to sama vrata ulaza u sustav generacije gradova Bika? Od 2000. kad sam magistarskom radu, „Mediteran – suvremeni izraz europske povijesti“, psihoanalitički pristupio unoseći u povijesnu znanost Sandora Ferenczija i njegovo kultno djelo „Thalassa – teorija genitalnosti“ (*Thalassa – A Theory of Genitality*, 1989.), ta me ideja više nije napuštala, a ovo do čega smo došli izraz je upravo tih mogućnosti. Zapravo, autora potvrđuje.

Tko je ta „žena“ iz „crnog kamena“? Pokušajte na trenutak zastati, izvucite iz utičnica utikače, otkrit ćete jedan neobičan svijet koji nema veze sa stvarnošću, otkrit ćete svoj *biblijski kod*. Svatko od nas ga ima, s činom začeca i rođenja. Luka Ancona, koja me odvela do svetišta Gospe Loreta, istodobno je i paralela moga Trilja, 43°37' N!?!¹⁸ Ali u ovoj informaciji se krio Znak (*Sign*). Pogled mi je pao na mapu, uprt u točku sjecišta paralele Troje i nultog meridijana po Greenwichu. Sijeku se na crti španjolske obale!?

Trojanski konj – između mita i stvarnosti

Protoma sidonskog bika neobično podsjeća na Trojanskog konja kojeg od ovog časa držim vrlo ozbiljnim kandidatom u rješavanju pozadine meridijana Greenwicha. Da – **Trojanski konj!** Rijetko sam nailazio na dva istoimena naziva rtova u rasponu od 8' N. A upravo ovdje imamo tu situaciju: prvi, rt **Kum** na južnoj strani vrata Dardanela (40°0' N, Troja, **39°57'27" N**, udaljeni **7 km**);¹⁹ drugi, rt **Kum** nasuprot najsjevernijem rtu Mela otoka Bozcaada,²⁰ antičkog **Tenedosa** (**39°51' N**). Dok je paralela Troje jedan od temelja *trojanske eponimske matrice*, *Tenedos* se spominje u *Ilijadi* i *Eneidi* kao mjesto iskrcavanja Grka, u potonjem i kao mjesto gdje su Grci sakrili svoju flotu pri kraju Trojanskog rata kako bi prevarili Trojance u uvjerenju da je rat gotov i da će preuzeti Trojanskog konja unutar njihovih gradskih zidina.²¹ Što to znači? Raspon od 8' N nudi nam mitološku strukturu događanja i vođenja Trojanskog rata.

Idemo li istom logikom u smjeru Zapadu, gdje mnogi trojanski junaci prema legendama i odlaze nakon Trojanskog rata osnivajući diljem Mediterana nove gradove, na španjolskoj obali ćemo imati dvije razine:

- prvu, razinu „Trojanskog konja“, s kojom ulazimo u luku Puerto Marina Burriananova (39°51'42" N 0°4' W); u Londonu, to je meridijan Tower Bridge-a, a još 4' zapadnije, ukupno **8' W**, prolazi meridijan Buckinghamama i Westminstera.
- drugu, na razini paralele Troje, s kojom ulazimo u luku **El Grao**, mjesto iberijske i rimske tradicije, gdje na samoj obali stoji planetarij (39°58'24" N 0°0'46.2" E).

¹⁸ Prvi moj kontakt s kultom Gospe Loretske bio je na njen blagdan u mjestu Kuna na Pelješcu 1998. Crkva Gospe Delorite (od – „de Loreto“), podignuta je uz franjevački samostan 1681. (1.618). Kuna je na meridijanu 17°21' E, na obali kopna, pak sjevernije, na 43°07' N i 17°22' E je mjesto Brist, odakle dolazi Pavuša Vežić, autor tlocrta Rotonde Ošlja kojeg koristimo u analogiji matrice. Zadar, gdje Vežić ostvaruje svoju akademsku karijeru, je precizno 1° sjevernije (44°07' N). Tako je to kod matrice.

¹⁹ Grčki *Sigeion* ili *Sigeum* nalazio se na ušću rijeke *Scamander* (39°58'24" N 26°10'41" E).

²⁰ Grad Bozcaada, kao i uvijek, nalazi se oko 1' južnije prilagođena prirodnim uvjetima zaštite luke.

²¹ Dokumentirana antička grčka imena za otok su još *Leukophrys*, *Calydna*, *Phoenice* i *Lyrnessus*. Ime *Tenedos* izvedeno je, prema Apolodoru iz Atene, od grčkog junaka Tenesa, koji je vladao otokom u vrijeme Trojanskog rata, a ubio ga je Ahilej. A *Thenae* je opet aktualni Sfax, i tako se stalno vrtimo u krug.

Tako kreirana razlika po geografskoj širini dvaju *trojanskih* rtova Kum (**8' N**) odgovara razlici po geografskoj dužini (**8' W**) između Greenwicha i Buckinghama, na pola udaljenosti 4' W u poziciji Tower Bridge-a, ili na španjolskoj obali El Puerta. Gradacija **2-4-8** ponovno ukazuje na valuaciju permutacija istog numeričkog niza kojeg sam prethodno pravilno uočavao.

No, da ne zaboravimo, Greenwich Observatory, latinizirano *Observatorium Anglicanum Hoc Grenovici prope Londinum*, ipak zastupa interese anglikanske crkve. „Ne možemo isključiti da se danas Engleska crkva samoodređuje kao istovremeno reformirana i katolička. S jedne strane priznaje da slijedi nauk prvih reformatora, te da je na nju veliki utjecaj izvršila kasnija protestantska reformacija, a s druge se strane doživljava kao nasljednica apostolske i, potom, srednjovjekovne Crkve, te ne misli da se odijelila od Katoličke crkve, već da ju je samo reformirala.“ Dakle, to moramo uzeti u obzir kod razmatranja vjerske infrastrukture u kontekstu i razvoja mreže i poticanja moći. Profesor Charles Piazzi Smith, kraljevski astronom u Škotskoj, podsjećajući na blizinu Jeruzalema i drugi dolazak Krista, predmnijevao je da bi se svaki dobar kršćanin složio s tim da je meridijan u Gizi najprikladniji, zagovarajući time Veliku piramidu za W0E. No znamo kako je završila Konferencija u Washingtonu od **1. 10. 1884.**

Baš zato sad ide analiza krupnog mjerila područja križanja meridijana Greenwicha. Otegotna okolnost je gotovo okomita obala pa satelitski pregled upućuje na prolazak nultog meridijana najbliže ušću rječice **Mijares** duž plaže **Playa de Torre – 0°0'3.7" W**. Premda španjolska riječ „torre“ znači „toranj“, „kula“, a „toro“ je pak „bik“, znamo da je njegov simbol translaticiran iz atribucije nazubljene kule Cybele.

Okružje križanja upravo šarmantno je znakovito. Grad Castellon de la Plana (**Castellon**), ravna čitavom situacijom na udaljenosti od **2'43" W** (39°59' N). Nulti meridijan prolazi Playa de Torre približno sredini razlike 8' N ili 39°56' N (39°51' + 4' N), što je geografska širina kraljevskog grada **Villareala (39°56'17" N 0°6'3" W)**. Utemeljio ga je kralj Jakov I. Aragonski (1274.), mislim ne slučajem, opet baš **7 km** južno od Castellona. Između Villareala i Playa de Torre na pola puta je sad **San Antonio** (39°56'3.3" N 0°2'43.5"), što simbolički sugerira paralelu gdje okomitu obalu sječe nulti meridijan 0°0'0" (tower – Almazora Mediumwave Transmitter). Na toj je paraleli i kapital Turske, Ankara (39°55' N), čiji je meridijan 32°51' E permutirana E/N I. katarakta!

Mislom da se u trojanskoj legendarnoj formi kriju i korijeni geografske potke Nultog meridijana. Držimo li se paralele „Trojanskog konja“, 39°51' N, meridijan španjolskom obalom prolazi u luci El Puerta (0°4'13.3" W), u Londonu Towerom. Ako se držimo paralele Troje, meridijan prolazi mjestom El Grao (0°0'46.2" E). Raspon od *dužinskih* 4'59.5", u *širinskom* rasponu od 8', uvjetuje križanje na crti obale u približnoj visini paralela Villareala i San Antonija, što je oko 1' južnije od Troje (potvrđeno u mjerilu 1 : 2 250 000).

Približno toj razini na rtu Beşik (39°54'54" N 26°09'09" E), u zoni aktivnosti „Trojanskog rata“ Grci su podigli obalni grad *Achilleion* (8 km južnije od *Sigeiona* i 2 km od današnjeg Yenikoya) Jedan od mnogih tumula drži se grobnicom Ahileja. Uz razliku od 1'48" N, i nedostupnost točne koordinate tumula, i taj bi marker na španjolskoj strani mogao zahvatiti meridijan Greenwicha. Naime, rtu Beşik odgovara paralela ušća rječice *Mijares*. Dakle, mitološki zabilježena zbivanja Trojanskog rata geografski se reperkusiraju unutar dviju prostornih minuta. Što ćete uzeti za ideal nultog meridijana? Ili stabilni objekt poput Velike piramide, ili jedan od svedremenskih povijesnih događaja koji uključuje i gradove.

Danas gledam kako u trokutu **Troja – El Grao – London**, duža stranica Troja – El Grao, prema kraćoj stranici El Grao – London stoji u *zlatnom rezu*. Troja je presudila i ovom fenomenu! Nulti meridijan mutant je Trojanskog rata. Sad razumijemo i korijene *pariskog* pravokutnika, shvaćamo konstrukte *trojanske* eponimske matrice, poput paralele Troje, polovice visine četvorine Troyes – točka T' (30°22' N – III. katarakta E/N); poput visine „Ljubina trokuta“ koji, zrcalno baznoj stranici na paraleli polazišta *Kadmove osi* i vrata Gibraltara, a njima gospodare Englezi, daje ekspliciranu paralelu Londona. Vidimo smisao tlocrta Rotonde implementirane u realni prostor i nulti meridijan Greenwicha kao središta *westwerka*. Vidovnjak Kalchas sazvao je sve važnije tadašnje ratnike i rekao im da Troju mogu samo osvojiti uz pomoć lukavstva. A nije li baš ovo zanimljivo za kraj? Šahovnica na mjestu paralele „Trojanskog konja“!?



Contraseña de la provincia marítima de Castellón a la que pertenece.

„Pleiades.stoa.org“ nudi i treći, početni pregled **36.696** mjesta. Brojku sam pretvorio decimalno u 36.696° te iz nje dobio koordinatu **36°41'46" N**, koja na jugu Tuniskog zaljeva markira svetu planinu posvećenu Ba'alu Korninu, „gospodar s dva roga“ na punskom jeziku, ime koje Rimljani prepisuju u *Balcaranensis* (Jebel Bou Kornine, 36°41'49" N, Kartaga 36°51'39" N). Ba'al je bog plodnosti, vremena, kiša, vjetra, munje, godišnjih doba, rata, zaštitnik je mornara i morskih trgovaca, vođa Refaima (duhovi predaka). U kasnijim pogledima Kralj bogova. Ženski oblik je *ba'alah*, što znači „ljubavnica“ u smislu ženske vlasnice ili dame kuće i još uvijek služi kao rijetka riječ za „ženu“. Biblijska osjetila riječi kao feničkoga božanstva i lažni bogovi općenito su prošireni tijekom protestantske reformacije da bi označili bilo koje idole, ikone svetaca, ili općenito Katoličku crkvu. Na samom smo vrelu, ako je matrica ono što mislimo da jest. Zato sam spomenuo latinizirano ime Opservatorija Greenwicha – *Anglicanum*.

Dužina bazne stranice „Ljubina istokračnog trokuta“ od polazišta *Kadmove osi* (sveta planina Aqra), do meridijana Oca Atlasa u centru prolaza Gibraltara, je 42,5 cm. Pomnoženo sa 0.618, dužinu *zlatnog reza* imamo na 26,265 cm. A gdje je ta točka? Meridijan Cartage i svete planine Bou Kornine: **10°20' / 10°21' E** – poravnat s rtom Cartaga sjeverno od grada! Iz drugog smjera je meridijan Bengazija – **20°04' E**. Erebus, *Berenice*, permutacije! Pa kako neću ustrajati!

Kartaga se uzdiže uz pomoć mnogo starije feničke *Utice*. Ortogonalna iz točke T (Ljuba) izravno vodi u *Uticu*. Eneja, trojanski princ zaljubljen u Didonu, nakon pada Troje vodi izbjeglice preko Mediterana.

Legenda Isola della Fanciulla

Koliko je ozbiljna teza o *Trojanskom konju* (i Troji) između mita i stvarnosti kao nositelju ideje određenja meridijana po Greenwichu? Je li u pitanju moć legende nad moći kapitala jedne moderne europske zemlje? Saznat ćemo iz naredne priče.

U međuprostoru između Male Azije i Iberije, na samom jugu apeninske „pete“, na paraleli Troje se nalazi još jedan iz Bikove generacije gradova – **Taurisano** (**39°57'26'' N 18°12'53'' E**),²² u provinciji **Lecce**, koji u svom grbu nosi **crnog bika**. Prisutnost megalitskih spomenika i otkriće artefakata neo-eneolitske industrije, fragmenti ljudskih kostiju i *Bos primigenius*,²³ polirani kremen, ukazuju na to da se antropizacija tog teritorija može smatrati već postignutom od 15. i 14. milenija pr. Kr. Ovu ćemo situaciju opisati detaljno kako bi se shvatila sva rafiniranost topografsko-toponimske mreže koja drži Mediteran živim organizmom.

Na nižoj razini južnije od Taurisana, paralela „Trojanskog konja“ prolazi kroz poziciju **Torre Pali** (Palinuro = Enejin kormilar) na **39°50'23' N i 18°12'32'' E**. Prije svega, vidimo kako je meridijan Taurisana pomnjivo izabran da bi prošao crtom obale u mjestu prolaska paralele „Trojanskog konja“, a onda obilježen i nazivom Torre.²⁴ Jesu li to bile doista kule opažanja, u borbi protiv piratstva, ili su pitanju opažaji druge vrste, ovdje markiranja prostora.²⁵ Jer, pitamo se – što bi promatračnica radila u moru? Nisu li u te svrhe brdske kote visinski povijesnije?



Sinon pred Prijamom, Roman Vergil

Na tom stupnju dvojbi su bitne **legende**. Otkriće Taurisana odvelo me do „jedne od najjužnijih“ lokalnih legendi: **Isola della Fanciulla** ili „Otok djevojke“. Stoga, pokazat ćemo kako prostor utječe na iskustvo jedne predaje, i obrnuto, kako se ona reflektira u njemu.

„Na stotinjak metara od plaže **Torre Pali** nalazi se izolirana stijena, Isola della Fanciulla. Možda oko 1547. pirat Dragut, poznat po svojoj žestini, iskrcao se na obalu **St. Antonia**. „St. Antonio“ se zvala marina Torre Pali, jer je uz kulu završenu 1563. sagrađena i kapela posvećena Sv. Antunu. Kapela je sagrađena za nekoliko **španjolskih** vojnika prisutnih prema zaleđu. Stigavši blizu Salvea, Dragut je našao stanovništvo, već upozoreno, zabarikadirano i spremno na **otpor u utvrđi** kojeg je već pokazalo. Pirati su bili prisiljeni odustati i krenuti k susjednim zemljama, koje su opljačkane. Međutim, na povratku su iznenadili obitelj **doseljenika** s farme. Turski pirati napali su farmu, pretukli oca i majku obitelji, **oteli kćer**.

²² Na našoj obali, geografska dužina Cavtata, grčkog *Epidauruma* (6. st. pr. Kr.) kojeg Rimljani preuzimaju 228. pod imenom *Epidaurus*.

²³ Uro (*Bos taurus primigenius*) je izumrlo govedo, rašireno izvorno u Europi i nekim dijelovima Azije i Afrike.

²⁴ Najjužnija točka „Pete“, rt **Santa Maria di Leuca**, leži svega 3' južnije od mjesta Torre Pali i to na permutiranih **21' E iz 12' E** Taurisana i Torre Pali. Grci su mjesto nazvali *Leukos*, što znači „sjajno sunce“, dok su ga Rimljani nazivali „mjestom na kraju zemlje“. Na mjestu hrama Minerve, svetište Santa Maria je mliječno-bijelo, a natpis na vratima kaže da je to **portal za raj**. Unutra se nalazi stari željezni **križ s dva ključa**.

²⁵ Kule su građene u doba Karla V. kako bi se obranio salentinski prostor od invazije gusara Saracena.

Na povratku, stigavši u uvalicu Sant'Antonio, vukli su mladu ženu prema čamcu, usidreni u blizini otočića. Djevojčica je počela vrištati u očaju samo kad je pomislila da se vidi kao [rob za život u dalekoj zemlji](#). Čak je uspjela pobjeći otmičarima, ali ne dugo, uhvaćena je, [silovana](#) i pretučena.

Zaintrigiran ustrajnošću djevojke, pirat pokušava razgovarati, tražeći da porekne kršćansku vjeru, inače će strašno umrijeti; mlada žena se opirala. Zaslijepljen gnjevom, zapovjedio je da mlada žena dobije [mač](#) i da joj tijelo ostane na tom otoku, da ga progutaju ptice i rakovi. Prema legendi, Gospodin se smilovao posmrtnim ostacima mlade žene i, nakon što je podigao jak vjetar, [pokrio je tijelo pijeskom i stijenama](#). Nakon [sedam](#) dana, ribari su pronašli tijelo s pogledom okrenutim prema nebu i osmijehom na licima. Rečeno je da se u mraku zore, u danima mira, može uočiti trenutna figura mlade djevojke koja nelagodno luta uz obalu.“

Nemamo li to elemente *trojanskog* pada („...muškarci su pobijeni a [žene i djeca odvedeni u ropstvo](#)“), odlaska Eneje, trojanskog princa, sa [izbjeglicama](#) preko Mediterana, legendarne Dido, utemeljiteljice i kraljice Kartage:

„Pod utjecajem bogova Eneja i Didona se zaljube, ali Eneja na kraju odabire svoju dužnost i odlazi u Italiju gdje će njegovi potomci osnovati Rim. Didona je ostavljena, osramočena i slomljenog srca te simbolički spaljuje oružje i sve predmete koje je Eneja ostavio, a potom se baca na [mač](#) i spaljuje sebe. Njene posljednje riječi su kletva temeljem koje će Kartaga biti vječni neprijatelj Rima sve do uništenja tog grada u punskim ratovima.“

U katoličkoj nomenklaturi sv. Ante Padovanski je zaštitnik djece. Zašto je ova legenda nastala na paraleli „Trojanskog konja“? Na meridijanu Taurisana, nekoliko minuta južnije od paralele Tumula Ahileja, na pješčanoj plaži, tijela prekritog kamenom! Na španjolskoj obali, gdje nas čeka *prijamovski* kraljevski Villareal, San Antonio i Playa de Torre, Pa i nema baš na stotine ovakvih koincidencija! Zahvaljujući Wikipediji!



Specchia Silva – ilirska gradina?

Uz Menhir Sajjeti, **Specchia Silva** megalitski je artefakt napravljen sa suhim preklapanjem vapnenačkih ploča koje dolaze iz ručnoga uklanjanja okolnog područja. Predstavlja jedino preživjelu gomilu na području Taurisana ([ostalih šest](#) postojećih u potpunosti je uništeno). Zbog svog položaja koji je dominantan spram okolnog područja i zbog konstrukcijskih karakteristika postavljena je hipoteza o vizualnoj funkciji, podržana razvojem visine. Druge hipoteze teže prepoznati sepulkralnu funkciju tih djela. Ako riječ *specchia* izvodimo iz korijena latinske riječi *speculum*, što znači „ogledalo“ – što je onda malo istočnije mjesto **SPECCHIA**, čiji grb nosi **Drvo života!**? Ali, zaboga, gdje se nalazi – na paraleli **39°56'17" N** i 18°17'54" E. Kolika je grješka? **VILLAREAL – 39°56'17" N**. I tu nalazimo tower Speccia Mediumwave Transmitter, Mast South, ali na 18°17' N. Zar je i moglo drugačije završiti kad se **VI. katarakta** nalazi na 16°17' N a sada smo dobili 18°17' E? A u oba slučaja, permutiranih 17.61° i 17.81° daju prosječno paralelu **Airport Atbara 17°42'35.9" N**.

- $17.81^\circ = 17^\circ 48' 36''$ N
- $17.61^\circ = 17^\circ 36' 36''$ N
- razlika $12' : 2 = 6' + 36' = 42'$ ili **TOTAL: $17^\circ 42' 36''$ N°**



Grb, Taurisano

Zar nije intrigantno da je meridijan **$18^\circ 17'$ E** geografska dužina dviju jadranskih zračnih luka: na hrvatskoj obali **Dubrovnika** (Čilipi, $18^\circ 17' 5''$ E)', na talijanskoj strani upravo **Leccea**, čijih **$18^\circ 17' 56''$ E** permutira na vrlo čudan način u paralelu Specchia ($18 \times 2 = 36$ ili inverzno 39, što daje cjelovito zrcalno rješenje). Za Trojanskog rata Lecce je mesapski *Sybar*. Što god to značilo, možda i „prijenos anđelima“, u suvremenim prilikama nije normalno bez sveto-geometrijskog udjela u povijesti naroda i obala Sredozemnog mora. Davno sam ukazao na korespondentnu osnovu matičnih vrijednosti i gradnje zračnih luka na tomu prilagođenoj lokalnoj osnovi.²⁶

Je li „mrmljanje naroda“ iz *Knjige brojeva* (Br 11-14) – dijela koji govori o putovanju kroz pustinju i dolazak u Kadeš,²⁷ svojevrsna onomatopeja brojevnih permutacija? Čuveni Megido (naseljen oko 7000 godina pr. Kr.), gdje se odigrala povijesna bitka (podatci o strategiji i taktici u hramu Amona, Karnak), nalazi se na $32^\circ 35'$ N ($35^\circ 11'$ E), a **I. katarakta** na $32^\circ 53'$ E. Kadeš je pak na $34^\circ 35'$ N ($36^\circ 31'$ E), 2° S od Megida, sveta planina Bou Kornine na $36^\circ 41'$ N, Kartaga $36^\circ 51'$ N. Rtom Nao, kao najisturenijom i središnjom točkom mediteranske španjolske obale, prolazi meridijan **$0^\circ 13' 52''$ E** – **frapantna koordinata** čije su minute i sekunde *de facto* zrcalna ekstrahirane vrijednosti pozicije Kadeša. Međutim, rt Nao leži na paraleli $38^\circ 44'$ N, što je 2° S od horizontalne osi primordijalne kružnice, koja suprotno jadranskoj Specchiolli na tirenskoj talijanskoj obali prolazi pozicijom čuvenih Pompeja ($40^\circ 44' 44''$ N). Taj podatak spram matrice dramatično mijenja naše raspoloženje. Jer sad imamo novu situaciju: na poluotoku, 4' sjevernije od rta Nao, notiramo rt San Antonio. Njegov je meridijan, ponovno frapantno, **$0^\circ 11' 53''$ E** – *ad literam* – zrcalna geografska dužina Megida. Istodobno, ako je rt Nao na $38^\circ 44'$, rt San Antonio je na $38^\circ 48'$ N.²⁸ Ne slučajem, na Megida me jutros navelo „mrmljanje naroda“.

Što više kazati o permutacijama od onog što kažu same? Tijek šetnice **La Rambla** u Barceloni bio je izvorno kanaliziran potok, obično suh, ali važan odvod za obilne kišnice koje teku iz brda Collserola tijekom proljeća i jeseni. Ime grada **Ramla** u Izraelu potječe iz istog porijekla. I sad pogledajmo meridijan tog grada utemeljenog duž rute *Via Maris* – **$34^\circ 52'$ E** ($31^\circ 56'$ N). Mojsije – imamo 3524, paralela *Selecta* ili Ferro + Ošlje – imamo $35^\circ 24'$ N. Enigma bi ostala na paraleli Ramle da na libijskoj crti obale to nije rt Milh – središte *argonautske* kružnice koja povezuje Monfalcone i Poti, Jasonov *Phaesis*. Meridijan Peliona je $23^\circ 05'$ E, rtom Milh prolazi meridijan

²⁶ Zračnom lukom Sarajevo prolazi meridijan $18^\circ 19'$ E.

²⁷ Hebrejski naziv במדבר *baMidbar* znači „u pustinji“, a to je ujedno i **prva riječ** ove knjige u njezinu hebrejskom izvorniku. Kazali smo – **broj 1!**

²⁸ Sant'Antonio Abate kod Pompeja nalazi se na $40^\circ 43' 20''$ N (*Bolbe*). Iz njegove geografske dužine $14^\circ 32' 40''$ E može se ponovno dobiti permutirano $40^\circ 43' 21''$ N. Tradicija – na blagdan sv. Ante ljudi pronalaze izgubljene stvari. Istodobno, iz meridijana rta **$0^\circ 11' 53''$ E** dobije se datum blagdana – **13. 06.** (1-3; 1-5).

25°03' E. La Rambla povezuje Katalonski trg i spomenik Kolumba u Staroj luci. Ne znam mogu li biti eksplicitniji!

Toliko o čistoj matematici! Ovo nije moglo nastati u 19. stoljeću! Trojanski rat vođen je, po Hrvatskoj enciklopediji, između 1350. i 1100. pr. Kr. no po ustaljenoj praksi od 1194. do 1184. pr. Kr. Znači, aktualni Nulti meridijan imamo unajmanje koju stotinu preko 3000 godina. Kad smo zaigrani s brojevima osjećamo tu golemost „velikog prostora“, ali i prirodnu moć u njegovu svladavanju. Stoga se još jednom pitam: je li se permutirani sustav s tolikom dozom sigurnosti i savršenosti mogao posložiti bez geomorfološke sinkronizacije iznutra?²⁹ Doista se čini kako sustav nema granica, sve i svi su upleteni, do katarakti Nila. Jezgrom je pak misao: je li moguće geomagnetizmom, iznutra, *zlatnim rezom* obnavljati stanice zemlje? Možda se odgovor krije u kamenu. Starost krugova uklesanih u stijenu u Gabonu arheolozi su procijenili na oko 400.000 godina. Kakva to moć Londona, makar i kapitala bila!?



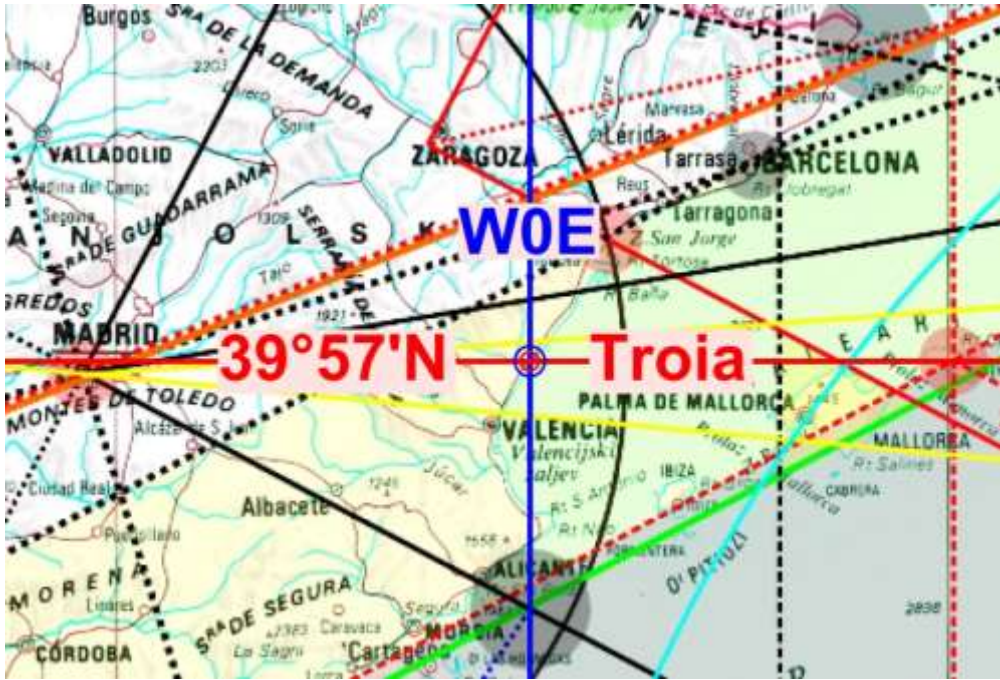
Freska, Didona i Eneja
Pompeji, Italija

Kakav završetak! „Specchia“ je doista naša delmatska „gomila“. Uz klasična etimo-arheološka tumačenja u funkciji vidikovca radi obrambene potrebe ili teritorijalnog sustava razgraničenja, ili pak hipotetska alternativna,³⁰ što ako su gomile-gradine u pravom smislu *ogledala* – tko se može ogledati u njima osim neba! Prostor nije uređen dogmatski, dogmu treba samo razumjeti. A mi ćemo samo još zalijepiti isječke mape.

Redakcija: 27. 6. 2019. 13:00

²⁹ Grad Pompeji je uništen u erupciji vulkana Vezuva 79. godine

³⁰ S tog motrišta zanimljiva je talijanska alternativna hipoteza koja „specchie“ vidi kao *kondenzatore vlage*: noćni pad temperature uzrokovao bi kondenzaciju i omogućio nakupljanje vode. Ova tehnika, nastala zbog oskudnih oborina teritorija i male površinske cirkulacije vode na krečnjačkom tlu, imala bi primjere pretpovijesnih vremena u različitim dijelovima svijeta; izgrađene konstrukcije nazivaju se kondenzacijski tornjevi (bunari za zrak) ili kondenzacijski bazeni (ribnjaci) kada su u obliku lokve.



Trojanska eponimska matrica (K01e)



Središte Westwerka Rotonde (K15Ra)